

שער עבודת האלהים

פרק ו אמרה הנפש כבר הבינותי מה שזכרת ובמה שפרשת די אך כאר לי עכ"פ
כמה אני חייבת בתוספת העבודה לאלהים יתברך . אמר השכל כי
תוסב ; העבודה על אנשיה מתחלקת מדרך הכלל והפרט בטובה עליהם . והטובה על
המדברים על ארבעה ענינים . הראשון טובת הבורא הכוללת כל האדם והוא המציא
אחר שלא הי' דבר נמצא והחיותם והטובה להם בכל אשר הקדמנו כבר בשער השני
מן הספר הזה וע"כ הם חייבים לבורא יתברך עבודה כוללת והם כל התורות השכליות
אשר נהג בהם אדם וחנוד ונח ובניו ואיוב וחבריו עד ימות משה רבינו ע"ה . ומי שדבק
בהם כלם לעבודת האלהים ייטיב לו האלהים בטובה מיוחדת משאר בני אדם ויתן לו
מעלה יתירה בעוה"ז והנמול הגדול בעוה"ב כמו אברהם שאמר לו האלהים (בראשית טו)
אל תירא אברם אנכי מנן לך שכרך הרבה מאד . ומי שימרה האלהים בטובותיו ויפול
ממדרגת המדברים ומעלותם אל שפל מדרגת החי שאינו מדבר ויהיה דינו כדין
הבהמות בעולם כמ"ש (תהלים לו) ואויבי ה' יכרך כרים ונז' ודינו בעוה"ב הרע שאין
למעלה ממנה כמ"ש (ישעיה לג) רוחכם אש תאכלכם . והענין השני טובות הבורא על עם
מן העמים ואומה מן האומות כמו שהטיב לבני ישראל בהוציאם מארץ מצרים והביאם
אל ארץ כנען וחייבם כזה עבודה יתירה על העבודה הראשונה והיא התורות השמיעיות
אחר שהוהיו והעיר על התורות השכליות ומי שקבלה לכבוד האלהים יחדו האל בטובה
וחייבו עליה עבודה זולתי עבודת אומתו ושאר שבטו כמו שמצאנו שבט לוי כשאמר
משה (שמות לב) מי לה' אלי ויאספו אליו כל בני לוי הוסיף להם האל טובה יתירה ובהר
טהם לשרת כבודו אהרן ובניו וצוה אותם בתורות יתרות משאר האומה ויעד אותם
בנמול הגדול לעוה"ב . ומי שימרה הבורא יתעלה מהם ויפול משתי המעלות ויענש כשני

מרפא לנפש

פרק ו מדרך הכלל והפרט בטוב עליהם ר"ל בן רבים וכן יתדיים הכל לפי ערך סוגם בהתקלסם כך חסוד סעודתו :
והוא המציא אחר שלא היו כ"ל וסוף מה שמצא מאין לפי : ומי שדבק בהם בתורה השכליות הנזכר
בזכות זה יעלה השם יתברך כ"ו כמו אברהם כאלמר לו חנסי מנן לך בעולם כ"ל כרנב סוף בעולם כ"ל : ואויבי
ה' יכרך כרים וגו' כמו סכמה שאין לה סוף השליות וטוב בעולם כ"ל ובעולם כ"ל : ודינו בעולם הבא הרע שאין למעלה
ממנה כי כמו שאנו יודעין שזכות עוה"ב אין וז"ל ואין לדמות מרוב טובם כן טובל יציר כעשותו ואין למעלה מהם סכרי אם
בעוה"ז כעשות רבות וזוהו נזכרות וסוף יסורין שטוין ויבלין לעשות ומכל שכן מי שקף עליו המלך גדול מ"ס בק"ס כמה רעויו
כרות וגדולות שאין למעלה מסם : והיא התורה השמיעיות סם כהקים שזודיע על ידי כשמיעס וז"ס וזכרת כי עבד סיות
באדן מנרים ובמרת ונשות חת החקים כולם וסוף ז"ס נאלמ נהג כעבודת לטורות שלל נחתם במ"ס רק סחקים וזמן כ"ס סמסוק
שמים ס"ס נהג ס"סעוהס כן ר"ל : מי שקבלה לכבוד האלהים רשס לומר כל סמורות סמיעוהס וסכלוהס אם קבלה לפ"ס ס"י
לנזו ולא לנודן עלמו וע"כ סוף מוקיים ככל לננו ונפשו כמו עששו בני לוי שמסרו נפסם ככסנסי לנקוס מעוברי עטרים :

שוב הלבנות

פרק ו בתוספת העבודה להוסיף העבודה על
הטובה המיוחדת אשר לי נוסף על העבודה
הכוללת כל בני אדם : והחיותם שמהם אוחס חמיד
גב' ולחם מהים חת כלם (נחמיס ט') : אנכי מנן
לך מנן בעדך בעוה"ז : שכרך הרבה מאד עיקר
הענין הוא לע"כ ממתם סה"כ רב מלד אין כח בגוף
לכ"ל : ומי שקבלה לכבוד האלהים ר"ל חס'
במנות שהשכל מחייב אוחס . אם קבלה ג"כ מלד שהס"י
סוף כן נוסף על מה שהשכל מחייב אוחס סכרו יומר
גדול . וכמ"ס חז"ל גדול מלוה ועשה משלחו מלוה
ויצוה העמד על קוים המורה מלד מלות ה' ומוסר
כספו עלי' . וכמו שחנינו כשכס לוי : משותי המעלות
סמקוים סהים רחוי לו מלד השכל . גם מלד מלות ה' :

פת לחם

פרק ו כבר הבינותי כ"ו ובמה שפרשת די כבר אמרתי
שבינותי מה שזכרת . שבר נאמר למעלה רק נקבתי
מנן אז לרשס לי סדנר נלר סיספ עסס חמי מתזויק לך נקבתי
ומודס ספורסתי לי די : בחוספ העבודה נחיות מלוקוס
נלווס מסס חמי משוסף עס זולתי ומס סחלי לר"ך לכודף
עליס : העבודה על אבישה על סלסויס חלר סוף חלס
עליס נחיות : כנבחה עליהם לפי ספתלוקוס סטונות סחיות
על סלסויס מלח סנורח יח' ססס מתחלקות לכליות ופסיות
כן לפיכך סמתלקת סעודת סלכר ינלר : על המדבררים מין
סלסויס כנ"ל : המציאם סה"כ ספתמי סולנ"ך בקתן וסוף
נמשקל כנלווס גלות סלמס רק ססס סינו כרסיס מוסב על
סעולע וככלן על סעולע וסכונס עניחוסם סמתיחלס סוף יח' :
והחיותם סנתחלס ריקס סולר סוף גלי מנועס כמות וסח"כ נחן
נו חיות : והטובה להם סכוס מנועס לסס : שדבק בהם על
ויחסי : ישייר סככחות ספניוהס ויתן לו וק"י מעלס ויקרס
נכמתסחות וכנוד : אנכי מנן לך כעוה"ז סכך כרנב סח"כ
נעוה"ז : שרדינו כרין הבהבות יס"ס עינו ענולוס כנ"כ
כנלווס סכמות סכמיות אוחס כנלווס אוחס כנלווס כ"י
האכלס וסס דעני כרמכיס א"ס ככלכות סחוסס סחמר ספרסס שאין למעלה ממנס סח"כ ספרסס כנפס ולא חוסס ליונס ס"ס :
וב"י פ"ס : עם מן הענינים כנחס כס עם על קיבון בני אדם סוף סחמת סח אוחס על חוסס כר ס"ס :
שפרסס מנסחס חסס סכסס מלח חלד קדוס כמו חרוס ומוחל ועמון ודומיסי : בתורות יתירות סקבלה מורס כסניס וס"י

ב"הא"ה

שַׁעַר עֲבוֹדַת הָאֱלֹהִים

העולמים כמו שאמר החכם (קבלת ה) וטוב לא יהיה לרשע *ולא יאריך ימים. והענין הג' טובות האלהים על משפחה ממשפחות האומה ככהונה ולויה וזרע המלוכה בבית דוד וחייבם על זה עבודה יתרה ועבודת הכהונה והלויה ידועות ומבוארות בספר תורת האלהים אך תורת בית דוד כמו שכתוב (ימיס נה) בית דוד כה אמר ה' דינו לבקר משפט והצילו נוול מיד עושק. ומי שהשלימם לאהבת רצון האלהים ייחדו האל בטוב בעולם הזה ובגמול הגדול לעוה"ב ויהיה נדיב נבחר או מזרה צדק כמ"ש הכתוב על פינחס (תפליס ק) ויעמד פינחס ויפלא ותעצר המנפה ותחשב לו לצדקה לדוד ודוד עד עולם ואמר (יחזקאל מד) והכהנים הלויים בני צדוק אשר שמרו את משמרת מקדשי וגו' ומי שהמרה האלהים מהם נפל מכל המעלות העליונות בעוה"ז ויניע לו צער גדול בעוה"ב כמו שידעת מדבר קרח ועדתו. והענין הרביעי טובת האלהים על איש מאישי בני אדם נתיחד בה משפחתו ועמו ושאר המדכרים כנביא מובהר או נניד (ס"א נביא) מצווה להנהיג אומה או חכם העיר אלהים את רוחו בחכמה ותבונה ועצה ודומה לזה ועל כל טובה מהם יתחייב בעבודה יתרה לאלהים ומי שהשלימה מעמידות לו כל הטובות הכוללות והמיוחדות בעולם ויוסיף לו האלהים כח עליהם ודעת בהם כמ"ש (תפליס קנז) נשבע ה' לדוד אמת לא ישוב ממנה מפרי במנך אשית לכסא לך אם ישמרו בניך בריתי ועדותי זו אלמדם גם בניהם עדי עד ישובו לכסא לך והגמול לעוה"ב כמ"ש (שס ז) לולא האמנתי לראות בטוב ה' בארץ חיים. ומי שימרה האלהים בטובה אשר ייחדו בה יפול מכל המעלות היתרות וידקדק עליו הבורא בחשבון יותר בעוה"ז כמ"ש (ויקרא י) הוא אשר דבר ה' לאמר בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד וידם אהרן ואמר (עמס ג) רק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה על כן אפקוד עליכם ויהיה עוד עונשו בעוה"ב יותר קשה כמ"ש (ישעיה ל) כי ערוך מאתמול תפתה גם היא למלך הוכן העמיק הרחיב וגו'. ועל אלה ארבעה

מַרְפֵּא לַנֶּפֶשׁ

וטוב לא יהיה לרשע ר"ל אחר סכנה המועד לו לא יתקיים נפש: ולא יאריך ימים ר"ל בעוה"ב כמשל"ל למען ואריכון ימך בעולם שכלו אריך וכו': *אלו י"ל לא יאריך ימים בעולם סוף ויחיה ככא"ס אל ויעטם בני פולגוס ודו"ק: ויעמד פינחס ויפלא וכו' משפט וקבלת ה' כמו נמן כשליס: והכהנים הלויים בני צדוק אשר שמרו את משמרת מקדשי נהפזת ויכאל מעלו סמך וקרבו אל לבריהו וגו': ועל כל טובה מהם ר"ל לומר ומי שמקבל טובים משמרת סוכרים כן כלס כן קלס כן והמייב בעבודה יתמס: רק אחכם וגו' אפקוד עליכם אח כל פוטחיס: העמיק וגו' ר"ל שמעיק והתעב הדוד

טוב הלבנות

וטוב לא יהיה לרשע ר"ל מחמת טוה"ג שכלו אחר גופו לעבור על המושכלות ככר שקע שכלו ועלל בהמומר ונדולת פסקה טובה ממנו: ולא יאריך ימים לא חקקים שמחו ליום שכלו אריך, וכענין שמחו חז"ל שמתם נשפזת וכו': דינו לבקר משפט וגו' מחמת שיחם הטי' צבונת המלוכה. לריך שיחלו עליהם עון הגזל והטעול. וכמ"ש מנך כשפסע יעמוד ארץ (משלי כ"ט) ומי שהשלימם לאהבת רצון האלהים מי שהשלים התורות בענין מיוחד מן המשפחות אלט ונוסף על כל בני משפחתו וכמו בני דרוק ששמרו משמרת המה יקרבו וגו'. ושאר בני הטהים שחשו היו פסולים לעבודה: נדיב נבחר כמו ענהם שנבחר בעבור קבלתו למשמרת מקדשי כשחשו בני ישראל מעלי המה יקרבו וגו': ומי שהמרה האלהים מהם וכו' ר"ל מן המשפחה אשר יתדה האל צבונה על כל העונם שהניע להם צה"ה ולדך הס מדויס לעוה"ב: ומי שהשלימה ר"ל שהשלים העבודה הימרה הטיח: וידקדק עליו הבורא בהשבון יותר לפי החיוב אשר הוא חייב מן העבודות לרבו הכבוד המיוחד לו: כי ערוך מאתמול הפתה הניחם הקבל חסמה ככר הוכן מאחמול מיוס שני לנריחט שלס: גם היא למלך הוכן העמיק

פת לחם

במאמרם ז"ל שאני כהנים שריכס נסס ככתוב מעול ויחיו: וטוב לא יהיה כ"ר ססס טוב הוא רב טוב סלפון לפוה"ב וכו': אמר ולא יאריך ויטס כלל על ימי בעוסי' כלומר שאלילו ימי פטוסי' שסס כלל כמ"ל כי כלל ימינו על ארץ לא יאריך: לאהבת רצון האלהים שהוא אוהב לעשות לרצונו י': נדיב נבחר שיתן גלג הסמון שינחורו לנדיב ומורה דק וסוה שיתן סלפוס חכמס גלגו שיוכל לסוכות דק לנדיב: ומי שהמרה האלהים כחה ס' שמן סוכות למטה המלחמו כמו קרח ועדתו שטי' שכו ויחוסו הפקיס ענד סמס וכו': או חכם העיר האלהים שטי' סלפוס כו': גם היא למלך הוכן העמיק הרחיב כ"ר שמדייק ככתוב נתיב למלך למך שחמד למלך והר על כל בני משפחה. כמו פתחם שחמד נפשו על קבלת ה' ונוסף על כל בני משפחתו וכמו בני דרוק ששמרו משמרת המה יקרבו וגו'. ושאר בני הטהים שחשו היו פסולים לעבודה: נדיב נבחר כמו ענהם שנבחר בעבור קבלתו למשמרת מקדשי כשחשו בני ישראל מעלי המה יקרבו וגו': ומי שהמרה האלהים מהם וכו' ר"ל מן המשפחה אשר יתדה האל צבונה על כל העונם שהניע להם צה"ה ולדך הס מדויס לעוה"ב: ומי שהשלימה ר"ל שהשלים העבודה הימרה הטיח: וידקדק עליו הבורא בהשבון יותר לפי החיוב אשר הוא חייב מן העבודות לרבו הכבוד המיוחד לו: כי ערוך מאתמול הפתה הניחם הקבל חסמה ככר הוכן מאחמול מיוס שני לנריחט שלס: גם היא למלך הוכן העמיק

שער עבודת האלהים

הענינים הייבים בני האדם בעבודת האלהים וכל אשר יוסף הבורא מובה לאדם חייב עליה עבודה. וכן הראיה על זה כי התבואות חייבות במעשר שנאמר (דברים י) עשר תעשר את כל תבואת זרעך ומי שנתן לו האלהים מאה כור של תבואה חייב ממנה עשרה כורים לאלהים ומי שנתן לו האלהים עשרה כורים חייב לאלהים מהם כור אחד. ואם יצא האחד תשעה וחצי והשני אחד יהיה הראשון ענוש והשני מקבל שכר וכן אומר במי שלא היה לו בן במלה ממנו חובת המילה ולימוד התורה ומי שהוא פיסח במלה ממנו חובת התנן ומי שהוא חולה במלו ממנו חובת המצות מה שאינו יכול לעשותן. ועל ההקשה הזאת יתחייב מי שיחדהו הבורא יתעלה לטובה בתוספת עבודה עליה וע"כ היו החסידים הראשונים כשהיתה באה להם מובה ממונות העולם מתפחדים לה משני פנים אחד מהם שלא יקצרו מהשלמת העבודה עליה וההודאה בעבורה ותשוב להם לרעה כמ"ש יעקב אבינו (נלאשתי לנ) קטנתי מכל החסידים והשני שלא תהיה גמול הבורא על עבודתם ויגרע ממנום לעולם הבא כמו שפירשו הקדמונים בענין (דברים י) ומשלם לשונאיו אל פניו להאבידו ודי לך בזה. אמרה דגפשו כבר הבינותי מה שזכרת ואינני מתאזה את עצמי יכולה לשלם חובות הבורא על טובותיו הכוללות המדברים כ"ש מה שיחד אותי בו מהם ואם חפצי ורצוני לשלם מה שאני חייבת עליהם מיד קודמת למחשבתני בהשלימי תודלת טובה עתידה ממנו וכן בהודותי לאל כשאהודנו במלותי על גודל טובו עלי ומחשבתני וכונתי בהודאה לבקש על התמדת הטובה ולהוסיף עליה לא כונת הנואש מתוספת הטובה והתמדתה וכשאני על הדרך הזה בעבודתי והודתי לאלהי ממעוט הכונה הכרורה לחובת טובותו מרפא לנפש

הטובים יותר מעל שאר בני אדם; וכן הראיה על זה כי התבואות חייבות במעשר בו' ומהם שלש' וצ"ח' וק"ח' ע"כ דוקא תבואות אלה כל מיני טיבט כוח וחיוב לעשרן ומכל ריוח עתק סי' לאדם מהחייב לתת מהן מעשר לעניים סכרי אבות עולם נכחו כס מעולם כהס שמכוח ויתן לו מעשר מכל ויחייב וכל אשר הפן לו עשר לעשיריין ק"ח ויחייב וכתבנו נא וזאת אמר כי נכחום לא לאתת לנס ארבותה במתקן וריקנותו לנס נכנס עד גלי' די ומתקן שמתוך זו רלוויס עותה במצוות כללו רלוויס וסכר ולכודע מעלתה ונוטה וזכ' לזון סכר י' ו' וכספר חסידים א"ח לנס למעשרותם ח"ח מעשרותם כי למוק לא יספר בידם כי חס מעשר וסוף דבר כהנאה לעניים במקומות טהגו ומתקנים במעשרותיהן כרח"ל ותעשרו כנסת ועשרת שמור בידם ומתקן איתו לעניים החריבים ומתקן שאלו וסכרין כזה וירדו מנכתיין אחד כעשר סכא ענין רפ' וסולד' כן ואלו יניו מתומם ודע שמתנה זו המתנה לתן דוקא להסריס אחד מעשרה לא כמו כ"י עיין ס' וכספר ק"ח' כרח"ל ויתין נחתימת סכר כעמון חס"ח: וכ' אומר בבו' ר"ח נומר כן א"י לומר ולתת רחמי א"ח סכר דבר סכא חייב כה על כן ספור מחינס סכאונם רחמנא סטריס וכן לנסן מי יתהדו ככורא ויתקן כעונס גדולס מקובס עבודת יסירה: שגפתי מכל הדברים יסיר רש"י מתעטו ע"י ויתן על חסידים וכחמה ששיות עמי כ"י. ר"ל אכפר סלח נחמי כנסה וסודלס כרח"ל על כל חסידים וישי' קטנתי נעמטנו ויתנו ויגודס כחמה כ"י: ומשלם לשונאיו וגו' ומתקנין ומשלם לנכחתי עיין קדמוני כענין קדמוני כחייבין לאודידין לעולם כנח' וגו': אמרה הנפש כ"י מיד קודמת למחשבתה בהשלימי כשליס משלים סוס עבודת לפסס כחייבין לאודידין במחשבתני כרח"ל לפת על עבודת זו וכן כנחתיס וכודותי על סכר כחייב על כל סכר כחמדה סכונס וסכוסיו על טובת כעונס: לא כונת הנואש כ"י ומכרח"ל סיס כעונתי סכיס כעונתיס וכודותי לגי כמקונות סכירותת סף סלח יתנו

טוב הלבנות

העמיק הרחיב כדורתה לכו' שהמלך שהוא חייב בתוספת העבודות מכלי האדם המעיק והכריחו עליו בהיגס יומר: קדמותי מכל החסידים אשר עשית את עובדי. לכו' עבודתי פחותה בעיני מה שאני חייב לך על הסונות ששיות עמי כחוד נוסף על זולתה מנני אדם: ומשלם לשונאיו אל פניו להאבידו משלם לרשעים סכר מתומם כע"ה לעולם חסוקתם כהגלות עו"ה"ה הוא די שכל להס עד יתאכזו סכרס כע"ה"כ ויגרע מנמולס. ויפסל עבודת פחותה בעיני מה שאני כע"ה"כ מכל חיי עו"ה"ה: מיד קודמת למחשבתני בהשלימי תודלת טובה עתידה ממנו ר"ל כע"ה ר"ל לעבוד א"ח כ"י על הסוב אשר גמלי מיד מקדם ל"י לחסו שאלי אטעה עבודה זו ותשלם לאל כדי שיתגמלי עוד מונות אחרות לעתיד כע"ה כע"ה לעמולין א"ח: כ"י

תחלת מקוה: לא כונת הנואש מהוספת הטובה והתמדתה המילת עמנו מטובה יומר גדולה וספחה לכל ספחה טובה זו ממדה: ממעוט הכונה הכרורה לחובת טובותו כלומר סגורס ל מחשבה זו הוא מפני סכרחה

שער עבודת האלהים

איך אנני לשלם שאר עבודתו על טובותיו המיוחדות ואני צריכה שתורני מה שאני חייבת בו עליהם מעבודת האלהים על המעוט שאהיה ראויה להתמדתם. אמר השכל מה שהתרעמת ממעוט כונתך בעבודתך והודאתך לאלהיך זכי דברי פיך דברי מודה וכונתך בהם כונת מבקש ולבך להוסיף על הטובה ולשאול התמדתה. הוא ספני שלש מדות. המדה האחת רוב אהבתך את נפשך והפצך למשוך הנעימות אליה ולא תפסעי פסיעה לעבודת האל ולא לזולתה אלא שכונתך בה להתענג בהנאות וכבר הקדמתי לך בתחלת רפואתי שתשתדלי בכל יכלתך להרחיק המדה הזאת ממך וזוהי אקוה לך הטוב. והמדה השנית ספני שאינך מבינה חסד הבורא עליך ויעלה במחשבתך שאינך מנעת אל הטובה אלא בבקשתך עליה וכבר הטיב לך כמה שתדעי ובמה שאינך יודעת ואם לא תשכילי בבקשתך מי עשה לך כל זאת בתחלה אם היית מרחקת ממך המחשבה הזאת הייתה עבודתך בכונה שלמה והזדאתך לו במצפונך ומה שתקוי ממנו אז יהיה ראוי ומחויב לך יותר. והמדה השלישית שאינך מכרת את עצמך ולא ענין הנהנתך ואת רואה אותך ראויה לגדולה שבכל הטובות ואינך פוסקת מלבקש אותם וכל אשר תניע מהם על דבר מחשבתך עולה למה שלמעלה ממנו ואינך רואה

מרפא לנפש

לי נשיח כלום אפי' כן חייב לכוזח ענ עשני כי כל מה שכוונתי לכוסיף טויות כתי הוא כעוד עי' לקבל שכל לכבוד עמי ואני מוכן: ואני צריכה שתורני בו על המעוט ר"ל מה כחלי חייב לכל הפחות וכמעט מה שאין לפחות ממנה כשלאב מהתגב כזה אהיה ראויה להתמדת בטובתו עי' נודלי אין ספקים מנקה שכל כל כרית ובלבד שפסית ככוונת לראוי וכמו שיתבאר עי' : אמר השכל כי המדה האחת רוב אהבתך את נפשך ר"ל את עמך את גופך לנפשי שאלה בעל כלה יוחר ולתסענע בכל דבר ודבר וינין שאלה טועם לעולם ככל או לעו' : כוונתך שיהיה לך חיפך ככל מה וליני לנ' ונלמה ראו לכוין כל מעשך לנ' : וכבר הקדמתי לך כי ליעל כפתור מנולא את החדש מן כעו' : והמדה השנית כי שאלה סוכר את חתקע על דבר או טענין לך וכלם לאו לאו ואין אלה טוין לב שמה טויות עש' כתי עמך מה שלא ידעת ולא חשבת מניו מעו' ואם היה כה'ס נותן לב על זה חמד לא היה מולא מהשכחו בעבודתו ובתפלתו ממש קבול שכר כי סוף הכבוד לכה בלי ספק וי' רית כסבר כסר הכבוד אין יתמך תלויה בדרך או ע' מ' לקבל פס' ובעבור שלא בקש שאלה שכר מעבודתו על כן חמד לו הלא יתמך שכר כרסב מחד כי כן מוכה הכורא עם הכידוי בעת ועבודתו ע' מ' שלא לקבל פס' יכפול לכס שכרם ויחן לכס טוים כפולה כאשר חמד לבלת המעשים יען אשר לא שאלה טוים נותן על לב מנין בלח עמי אלה שאלה עמי לך גם עורכ' גם נס וכל ענין וכו' : והמדה השלישית כי שאלה שכר מניו עמך על לב מנין בלח עמי אלה שאלה

פד חכם

עניני שאין מוכרחים עלי מחייבים עבודתו כל כך עד שכבר ילאמי ידי מוכחי בעבודה כל שהוא: על המיעוט לכל הפחות ואין אני יולא כפחות ממנה שאהיה ראויה שיחמד האל טויותיו עמי: וכי דברי פיך דברי מודה בודאי ציפך אלה. אומר שאלה נותן הודאה לאל על הטויות שעברו עליך: כונת מבקש על העמיד: אלא שכונתך בה להתענג בהנאות ולפיכך אלה טויה לכוזח על הטוב העבר רק חמדך בבקשך האלוהיך על העמיד: אלא שבתקש עליה מה שלך חסן ומנקה ממני ומה שהוא טוב לך דעתך מלראות עיניך: ובמה שאינך יודעת ר"ל ששע"י שאלה שניין שלא היכי לך הכורא מפני שאלה חייך מבינה הטובה שעש' עמך מה שמע ממך משאלת לבך. וזה הוא לכוזח אשר יגיע לך בלחתיך והשאלה היא ידע הכורא שאלחיה עמי: רעה: שזה שכל כך את זאת בתחלה הטויות מניו מבלי בבקשך עמך ששמע ממך חפצך כדי להשיב לך נעמדי: והיתה עבודתך בכונה שלמה להשיך על ה' יתברך ומחשבו כי כל מה שקרה לך מלמו הכל הוא לטובך כפי אשר נראה מחממו ויחנך וכחממו לו

אחד מן החסידים שבדכני חז"ל גם ז' לטובה ולאמר דכל מה דעבד רחמנא לטב עביד: והזדאתך לו במצפונך כלומר נלב שלם: שאינך מכרת את עצמך ולא ענין הגרנתך לל' שחייך יודעת מיעוט עמך ומחייבתי אינך ומס' כל ראויה מן הטובות לפי הממקד ומעשך: וכל אשר תניע מהם על דבר וכו' לנפש

שער עבודת האלהים

צדומה וחי ומדבר כמ"ש (תהלים קל"ג) כל אשר חפץ ה' עשה בשמים ובארץ ואמר (שמואל א ג) ה' מבית ומחיה מוריד שאול ויעל ה' מוריש ומעשיר משפיל אף מרום ואמר (איכה ג) מי זה אומר ותהי ה' לא צוה מפי עליון לא תצא הרעות והמזב ובארץ (ישעיה מה) יוצר אור ובורא חשך עושה שלום ובורא רע ואמר (תהלים קמ) אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו אם ה' לא ישמר עיר שוא ישקד שומר ואמר (ס"ג) שוא לכם משכימי קום מאחרי שבת אוכלי לחם העצבים כן יתן לידיו שגא. והריבה ממה שדומה לזה מה ששורה כלו כי האדם ושאר החיים הכינם הבורא ליוון העולם הזה ואם יגיעם יגיעו ברשותו וכהו ויכלתו ואם יניחם ינחוו ממעשיהם כמ"ש (איוב ל"ג) והוא ישקיט ומי ירשיע ואמר (תהלים קד) תסתיר פניך יבהלון תוסף רוחם יגיעון ואל עפרם ישובון וכל דברי הראשונים בכל ספר מודים מכל הענין הזה מבלי מחלוקת בו. ונמצא בספר התורה מה שחולק עליו מה שמורה כי המעשים הגרמים מן האדם נתונים ברשותו והוא בחר בהם בחפצו והם הווים ברצונו ובחירתו וע"כ התחייב בנמול ובעונש על העבודה ועל העבירה והוא מה שאמר הכתוב (דברים ל) ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת המוות ואת הרע ואמר (ס"ג) ובחרת בחיים ואמר (מלאכי ה) מידכם היתה זאת ואמר (איוב ל"ג) כי פעל אדם ישלם לו ואמר (משלי י"ג) אולת אדם תסלף דרכו. וכל מה שיש בספרנו סתורה ומצות ומוסר מזדה על ביור הענין הזה יכן מה שיש בו מנמול העבודה ועונש העבירה הכל מורה כי מעשי האדם מונחים

מרפא לנפש

סדומס וזומס ומי ומודג טולוס נמטעיס וכמו כסול מכולל: מפי עליון וגוי נמסו ר"ג: והריבה מה שדומס לזה וכן טלר סמוקוס נדומיס למסוקוס סולו: ומה שורה כ"י כי האדם ושאר החיים ר"ל שכלום שום נשאר נע"ח סלון נוצר כסס וומר כיון ססס מורכמס רק סססיוס סיסוס מונסס לסנסס וליוון סטולס כדי סיסוס סטולס כ"שוס כך עלס כולונו יתכנך כניולס סטולס: ונמצא בספר התורה כ"י ספי"ק. ר"ל ססכל נלדך ונמטעס ססלדס יס לו סכמירס והססן וע"כ כולו נדון

שוב הלבנון

המתוייב: מקופא סדומס ועיין לטיל שגא ח' פ"ו: כל אשר חפץ ה' עשה בשמים ובארץ כל הטויס סיסודוס וסמרכיס ולכח סמסיס סס כחנך סלל: ואמר ה' מבית ומחיה וכו' מודה ססמוס והמסוס סכנעלי מייס חף סס סלויס כנלך סלל: ה' מריש ומעשיר וגו' מכולל סלף מקרי בני סלס וסונוסיס סלויס כו יתכנך: מי זה אמר ותהי וגו' כולל כל סגזירוס וסעניס סרלסיס כנלס מין עין סללס סול מלויס ה': מפי עליון לא תצא וגו' סול דכך למי זה אמר וגו'. כולל מי זה אמר שמי עליון לא ילכו סרעוס סמוכוס כמו שספירו קלח סמסרסיס: ואמר שוא לכם משכימי קום וגו' ר"ל לטול ספיסו וכלי סטודס למלכססס. ולעס"כ ילכו לחסס למס סככ כנלכון: כן יתן לידיו שגא לללו סמלדסיס סנסס לעסוק כמוריס יתן סקכ"ס סרנססס כנורס. ומסססס מלס ססכ"ס גומל סוב לנכי סלס לפי סמסיסס סמוכיס: ליוון העולמס מ' כלי זיון לסגיי סטולס ע"פ סלעו כנל כרסס למי כנירור יס"ו: מונחיס

פת לחם

ללו יס': מקופא סול סדומס: מי זה אמר ותהי כו' כונונו כסירוס כסכוב מי סול סכל סלמס סיוכל סלויס חיס סויס כנולס מס ס"י ל"ל חס כולל סלל גור עליו סול יס' ססיכ כן: מפי עליון לא חצא הרעות והטוב פי' כסעוס וסכוכוס כסווס כנולס חיסס יוללסיס חון גלזירור יס'. מפי עליון מנירורו ומלמרו: ליוון העולם הזה ססיכ סטולס מכולל ומזון כסס זיון לטון מילוי כסווס כמו כדברי מו"ל חנוס מיוונס ממוללס ככל מילי ומטיב וכלסון סלכנו חיון נספייס: יגיעו ברשותו בכרוו וילכרו על ספועלס כנלון סכס סמכד: וכלי אמר כנרוח לומר כנינונ כרוב ממנו יס' לסס סיסטלו כנלנס וסכוונס כוס על סליונו יס' סול כמטע ומעורר עליו כנלנס כולמס אמר וכחו זמל כדומס סספסעס סול כו סיקר עכנו סטוב כדומס סלויס סוקק וסול יס' סמסוק סריס ככחו ומכניו לרן ממקוסס יתכן לומר לטון יכולת סמלרס יס' ויכלתו ורובו עונו: והוא שפיקוד ומי ירשיע כסכוס יס' ומסוק חוס דכר בו כולל סמליר ויסע לוסו ויסיע לטון קרדס ומנוסס כן סירכו כל כמסרסיס: סמליר סניך יבהלון כסללס סוסק מלכסס חוסס וכנס חס כסס סמכד סויס כלדס סמנוס סללכסס סלמסס ממנו לו ידכלון כוללר סמסוק סונוסס כלדס כמסנועס כעסכ דכר מס וככל סמלס סכול מטיח כעסק וסוכס ממנועסו ועיין מה כמכס כסי י"ל ככרס כרלכסיס כספוק יס' רקיע וסכוונס כספוק יס' לומר סמנועס ל' כחיס סס ככחו יס' סכרי חס כחיס ססס יסמכר ענו לו מיד יספסן סמנועס עדי סיסור חלדס יסכור יססו וס' אל ספכס וסכונס סמנועסס קמנויס ספילוסופיס כמפי סקרוסיס: כנרטיס ברשורו כו' סלחך ססס ומוסר כנרוחו כנעב ככריסלס לכן סול כורח כמסכסכו לעסוק כפי סלעו וסח"ו כסול"ו חוסס לסועל זרדך לומר סמכחו כנלנון וכמכורו סלמסס רלנוו על סככרס כרלון לעסוק סככר וסח"ו סול מסככ ככל חלמי ספועלס כנורח לעסוק כלון סיוכר עוב כסיוו יס' אמר לטון כחיס: על העבודה ועל חובבירס כנמול על סענירס וסכונס פל סענירס: גת חרייס ואת הטוב חרייס נלמיס סכול כנמול ונב. ע"י פעולת סכוכ וכן לסיקר ח"ו וככס כנמול קודס סמנעס ספוק מנעס כמלכסס מכלל ולסווס יס' סחן לכוונס וכן לענינו פעולת סכוכ סעל ידס יוסב לנו כחיס וסככ גס ככס גס כמלח ועד סככר סוס גס יסכן לסיוס עסס סקדיוס כסחיסן כלדס סלומר כננו דע בני סלס סככר כחיס עסס סכוכ וסל סככר כמות עסס כרע: סירכס הירח זמל סטולס סלמכר סס: מרורה וסכוס ומוכר וכו' סלון מוירן ומזין מוכיחין לס כמורכב כמטעיו: וכן

שער עבודת האלהים

אליו וכי כבוד האלהים נקי מטובתו ורעתו וצדקותיו ומעוותיו והענין אצלי קשה והפיק בין שני הענינים קשה מאד ואם יש רפואה למדה הזו ירפאני האל ממנו על ידך. אמר השכל אין במה שזכרת מקושי ההפקה בין שני אלו הענינים הנמצאים בספרים גדול סמה שימצא ממנו בפועל בדרך הבחינה והוא מה שאנחנו רואים ממעשי האדם שיהיו כפי דעתו וחפצו בקצת העתים ויהיו שלא כרצונו וכונתו בקצתם והם יורוך כי יש לבורא יתעלה ממשלת עליו ושהוא תחת מאסרו יתיר לו מה שיחפוץ וימנעהו ממה שאינו חפץ ויראה לך ממנו גם זה בחנועת לשונו ושמעו וראותו ואני רואה אח"כ שהגמול והעונש עוברים עליו כפי מעשיו ותנועותיו לעבודת האלהים ולהמרותו וכבר ארכו מחלוקת החכמים באופני ההפקה בין ההכרח והצדק מהם מי שאמר כי כל המעשים האנושיים הולכים כחפץ האדם בהם ויכלתו וכחו מסר אלהים בידו עניניהם והשליטו בהם וכי כבוד האלהים נקי מהם ועל כן התחייב אליהם הגמול והעונש. ומהם מי שמשויב המעשים האנושיים וזולתם אל הבורא יתברך ואמר כי כל

סרפא לנפש

גמול ונעטם כפי בחירתו: והפיק בין שני הענינים קשה מאד הוא לשון הולאה כמו ופק לרן מה'. ומקיים מון לרן וירגס נמשלי ור' לכוניא לאור ולהעמיד לנחך שני הענינים האלו הוא קשה מאד כי אין יצויר שלום כוא מוכרח בכל מעשיו ואם יעשה דע ויהי נעטם ואם יעשה טוב יקבל גמול מאחר שהוא אינו נכחוהו ומכירתו: אמר השכל אין במה שזכרת כו' ר"ל אחת מחמת מה שגמולא בסבוקים סתורים זה אחת זה דבר כזה כו' ואין אחת שגמולא שגמולא נכחוהו ונכחוהו בדרך סתומה ששני סדכיים האלו נראים סתורים זה אחת זה: והוא שאנחנו רואים שנקתא העתים ויכל האדם לעשות כל מה שלכו חפץ ואין מוחס בידו: והיו שלא כרצונו ובחורו בקצתם ויקתא ענינים וקתא זמנים לא ויכל לגמול כדרכים כפי מה שלכו חפץ ומתם פעמים ונלא כמה דברים על שהוא כלא כרצונו וסב וידוך. ומהו מראה ומתקין ששלום הוא חתה מחכר כפי ויש לו ממשלה עליו כמומר עד הויור אם ירצה סבורא ויתקן יתיר לו כבחירה ולעמיתים מועט ממנו כבחירה אם אינו חפץ שיטעם דבר ההוא: ואני רואה אחר כך שהוא נעטם ויגמל על כל מעשיו אם כן דבר כזה נראה כמו שהוא כומר אחת זה ונדוהלי הוור העינים פעלו וכל דרכיו משטם: וכבר ארכו מהלוקת בו' ר'ל לטען ולהנך סקאיו כזה יש ממלוקת והדעות כמות בין הממתיים כלאשטם

פת לחם

וכן מה שיש בו כספריו היל' : ובזכרה ורעתו כמה שפין אדם למקום וצדקותיו ומעלותיו כמה שפין אדם לבריות: והענין אצלי קשה הסתירה קשה לכלכל דעתנו שיהי לא ויתקלנו שני הפכים נגודת אחד: והפיק בין שני הענינים כו' לומר שגדולו ומכירתו אנו להמילא חיזה חלוקה הכפרים בנשים ולומר מהו ואמר בנין כן זה בנין כן וכו' וכו' קשה אצלי למלאו שני דברים: ירפאני האל הוא לשון תפלה: אין בזה שזכרת בו' למה מרד לבנך על שגמולא בספרים אלא בסם צולת בספרים ונראות לנו כבחירה האחת נבועל בדרך הכתיים לוי' כשחבונן להשיגת נעולות מלעדי גבר הסוים בעולם: שיהיה כפי דעתו כו' שנקתא העתים יהיה כפי דעתו ותפלו ויקתאם יהיה שלא כרצונו וכו' והכס שוב בלשונו ואמר כרישא כפי דעתו ותפלו לומר שגמול בידו בשלמות כפי כוונתו כוונתו תהלה עד שיחנן לו להסתפאר ולסחוק עמנו לחסם רואם אח הסולד וידוע כמיווד גם עלה טרוד כחליתו השלימות כפי הפתן שהוא יותר ממולל מן סרלון ונסיפא חמר הפסו דקתא כחלון: שלא עשה כפי כוונתו לו כלל ומשולל מלרונן מכל וכל וסכן: כפי מעשיו ותנועותיו תנועות הס דברים שדך כסם להגיעו למעטם והאדם מקבל עליהם שבר כמחמרים ועל זל שבר כמחמרים יש גם נעטם עליהם כמחור וכן כרגולו מוטא: באופני ההפקה בו' הפקה לשון הולאה לכו' להוילא שבר דבר בין הכחור וליקין שיהינו עינים וקתא למחיר דק פשי' בכחירה ויחאר האדם כבאר דיק וטועל דק משל"כ כהכרח: הפך האדם בו' שאחר שהאדם חפץ נחמשהו לעשות איזה פעולה ויש לו יכולת עיו הוא מעורר כמו ומותיא להטועל: כפי האלהים בו' ולפי מה דברים נמכרים לומר דברך שקרון ואינו עושים עינים לכן אמר והשליטנו עליהם: נקי מהם אין לו עסק כסם: מי שמשויב בו' לשון ענינים הוא לשון נתיים שנותנים כל מעטם האדם לוי' שמיחסיס אופס לו ישי

טוב הלבנות

אליו נמוסם תחת בחירתו: וכי כבוד האלהים נקי מטובתו וכו' כי הכל גניע לאדם לפי מעשיו בין טוב בין רע: והפיק בין שני הענינים קשה מאד לוי' השלמה בין שני אלו הענינים שלא יהיו חלוקים זה על זה. והפיק הוא לשון חטולם כמו זממו אל חסך. והמחמרים שש' שהוא משנין מכשול כמו פיק גרבים סועה: מקושי ההפקה אין זוה כבדות השלמה והיטוב בין שני הענינים: שיהיו כפי דעתו וחפצו בקצת העתים שעתה האדם ומתני נשלמת לפעמים. ולפעמים הקב"ה מפיר מעשיו והוא ומתלים הדבר נגד רצונו: הרחוק מאסרו הקשר שקשרו הקב"ה: יחיד לו מהדי הקשר: וכי כבוד אלהים נקי מהם והכחויים המוריים שהמשלמה והכחן הוא לאלהים. אפשר לשיעם על נקלה ולומר שאמתה שכל הנושעה סל הסוב והרע הוא' בחסן ה' אלה שחאל לא יעוה משפטו והוא הגמול לאיש חסד כמפעלו ויטן לרעע עז כרשעו. וכבר היתה הרומה בולת הסגרא שיטוב הקושי הגדול מההכרח והצדק. לולא שפולל כקושיא אחתה והוא שח"כ מדוע דרך רשעים ללחם ולזיק אויב בלדקתו ומפני זה לא חסם המחבר דעתו או לעיקר נאמן ונבמת שהדעה הזאת היא דעתו שזכרה המורה בפ"ו מח"ג כסם כח המעמול"ל אשר לא מצוי ישראל המה והם אמרו שפעולות ה' כולם נמשכים אחר התכונה והרעות שלנו רואים לדקיה הוא על דל הסבב"ל אלה שחין אנו יודעים דרכי הסויה וכן הסובות הגדלים להשיעם הוא דע לפי מה שגזרה המחמו. וגם ישמו עיקר הגמול כפ"ג משער שח"ו" אלה שבהמה זו פולל כקושיא ידיעה ובחירה שאין יתכן ידיעה ה' כמה שחלי

במקרה

שער עבודת האלהים

ממשלת כל המעשים והתנועות והתועלת והנוק בנזרת ה' ורשותו ובסמכותו וכי לאל ית' המענה הנצחת על האדם ואין מענה לאדם על האלהים יתברך. והדעת הזאת קרובה אל דרך ההצלה מכל אשר קדם וזכו כי מן האמת והנכונה שנודה בסכלות בדבר הזה מחכמת הכורא יתברך מפני חלישות דעתו וממעוש הכרתנו ובסכלותנו בו פנים מאופני הטובה ולזה נעלם ממנו ואלו היתה לנו בעמדנו על הסוד הזה תקנה היה הכורא מכלה אותה לנו. והדמיון הקרוב בזה מה שאנו רואים מענין חלש הראות שאין לו תועלת באור השמש עד שישים מסך דק בינו ובין עיניו וכל אשר יהיה החולי בעיניו יותר גדול תהיה תקנתו במסך יותר עבה וכל אשר יקל החולי מעיניו יהיה המסך הדק יותר ראוי לו. ועוד כי אנו רואים ברוב המלאכות הגופניות פעולות אלו לא היינו רואים אותם בעינינו והיה דברם מניע אלינו ממהרים להכזיב המניד בו עליהם כמו האוסטרולוביי"ו שהוא מאזני החומים שאילו לא השגנוהו בראותנו ויניד לנו מניד צורתו ודמותו ומה שיושג בו בתנועות הגלגלים ומקומות הכוכבים

מרפא לנפש

שנעשה בו' להס' לומר שזכרון להלחין שני הדעות כי שמים אמת כילו ואין כנס מכשול: והדעת הזאת קרובה בו' להס' לומר קרובה להקבל משאר הדעות שזכר כי הוא דעת מו"ל שאמרו הכל בידי שמים חוץ מילת שמים ויכיר רש"י כל כזה על האדם נוד הקים הוא כגון ארון קבר עני עטיר חכם שנסע לנן שמור סגל בידי שמים אלא דק דקע ורבע אינו על ידי שמים וזהו ז' מסר בידי של אדם ונתן למנוי שני דרכים וזוהו וזכר לו ורפת שמים ע"כ וכן אמרו הכל לפני זכרונות מונס עיני שס שמים וזיין כפיוש חק' ה' כנעמון ופניו קלם דבר סוס: כי מן האמת בו' ר"ל שדע ויזעב כרוס שדורא ית כוס חמס סכורא יתברך כנס שמו סכלים דבר סוס שאין אנו מניסם סכר סוס איך הוא ויט כסעלס דוד ז'ס חלמנו טובס לנו ואילו יוס חקס לני חלס שיו' כשדע ויזעב דבר סוס כדורא יוס סכרס יתברך מנגל ארוס סוד לנו כי כסס יתברך כוס ומזיכר לנו לל לא ומנע כוס ומכסל מסך סדק שחולן על עיני מלוסי כרואס. סכור לטוב לו יוסר מלילו נתגלס עיניו לנגד סשמש כסוי עיניו ומלסיס וסר ומסור: יסוד כי אנו רואים ברוב המלאכות ר"ל וגם אל וכל כעניין מה שאין האדם יודע סכור סוס וזין סכורא יתברך על כדורא שדירי ש' מס מלאכות שיאל משתמשים כסס ולא יכלו לעמוד על סודם ועשנוכין מלאכות כתי לעשות כן ואילו לא רלענו כעמנו וסוי מספסיס לנו שזכר כן היינו ממהרים לכזיב להמניד סכור: כמו האסטרוולוביי"ו ולפני סכור סכור שערין כעטל

טוב הבגון

עין הדעת האמת והאין דבר ועלם מלתו יתברך ואין נסתר מנגד עיניו שזמיר שזמיר אליהו כי עיניו על דרכי איש וכל לעדיו יראה איך חשך ואין למוס להסתר שס פעולו און (איוב ל"ד) הוא אשר הויאל אח איוב מרפא כעסות אשר מחמת קושיות של הסכרה והאדק וידיעה וזכירה בקל הפסך קערה על פיה לומר שזס ותלס עז' ה' אל הארץ וליני משניה כשפלים. ודעת אליס חסימי היא דעת סורפס אלא שלל ידע למרן אח הקשיות האלו ע"כ שחמק לומר שז"ל שיעס האדם חס לא שחמס. ודעת בלדד הסוסי הוא דעס המשפח"ל סוכרני. ודעת נוסר הספסי היא דעת כח המשפח"ל. ואזכר מסן עליהס עד שזליהו האיר עיני כולס והשיב בעיניו סוכר המחבר וכו' שספרס (ושין כמורה פ' מ"ח): והפענה הנבחרת על האדם תשובה לנגח אל האדם אשר אין שכלו נערך כלל בערך חכמתו יב': ואין מענה לאדם על הארצות כל' אין שום יכולת שכל האדם שיוכל לפסען נגד האלוים. יען כי אין השגתו כהשגתו ולא כההגות לבדוהו כענין ההגתו ש'ס שאנו נוהגין ולא חכמתו כחכמתו ואין בניהס שום שפון ואס"י חתח גדר אחד לל יקבעל רק בשפון הסס בלדד וכמס"ה כי נגשו שמים מלרן כי נגשו דרכי ממריכס ומחשבותי ומחשבותיכס (ישעי' ל"ה) ובסכלותנו בו פנים בו' ר"ל מה שלל גלה לנו הקב"ה ע"י נביא סוד הדבר י"ל כי ית לנו איזה טובה גביל' וידועה למנוי ית' מה שסכור זה נעלם מחמתו: תקנה לנו' איזה תועלת: עד שישיים מסך רק וכו' וכו' כי לחליפות שכלנו וכן הקב"ה העלם זה הסוד בין שכלנו ובין חממת השגתו כדי שיהא לנו יוסר תועלת בהתקדבותו אל עבודתו ית'. וכל אשר שללנו עמל ומני יוסר מה הסוד: מאזני הרחיים כל' משקל המזים כוכבים למקל על ידו כל הידועס הארציים כמס' וז': מתנועת הגלגלים כלזיה זמן יקוף לנו גלגל סכוב אחד סכוי הארץ וב' ומכסות

פת לחם

אמר ש' שיאמין לפי שיהא לחם מונס נפושכל לחשן ובהכלל וכדעת סכרס אמר ש' סכרבר לללו לפי ש' יאל ארס מלאכות סורגלס חס לא אחר שחקר דעסות סכרס וסכרר לללו הסכ: כל המעשים והתנועות הסמוכות סס סכו כדור וסכולן שינס נקדוים כסס מעשס. וספועלס והכק ספועי לחדס ספעשו ומתנועותיו: בגזירות ה' נגד סכסעס וכסעועס סכור ית' נגד שיסו ספעשו כן כלדון סכור על עבדו לפסות כן וכך ועל התועלת אשר נרשמו שפסן לו רשות לסועל לעמו נכר סכור ועל סחוק אשר סכרס חס כי סול אמר וסי: וסכרס הנבחרת סחוקס כמו שזכרס למחסי כי סכס סעורב בו': על האדם כנס ספקל כענדוסו ומחוס כענדו: אל דרך ההצלה לסלל מחסל ומכשול שזכר: כי האמת והנכונה סכורר בו' סכרסלס דבר ז' רלחי מרד סכורלס חס סכרו לחדס על סכמסל ומרד סכן נכון לתועלתנו שס לט תועלת סכורלס ו': בסכלות בדבר זה בו' שסם שלל סכלים דברך ז' סול חמס מפנו ית': חלישות דעתנו בו' שפי' שדעתו חלוסס והכרתו מעוקס נכעס כפיוס וסודוס ספסיס: כזים מאופני האדם סול חוסן אחד מלוסי סוכס כלומר סרס אחד מכל סרטי סוכוסו ית' סכור סחיב פמו: שאין לו תועלת בו' לפי שסול לסיס כפיוס חמיס ומחסי ויזכר לעלס אוקס ותי סל שישס מסך דק כו': וזכור והכורו לורסו סול מסורו ודמותו סול סכרו ארץ או קר כעז או מסולס או עול: מתנועת הגלגלים מן מסס מתנועס מנורה למכרס ותי סכרו ותי כדך סקלסון: ומקומות הכוכבים שלל אחד מפענע כוכבי לפת מקומו כגלגל מיוחד גס כוכבי שפס סכוס כגלגל סמולוס ויב' על ידס

החוכבים

שער עבודת האלהים

זכון השעות של כל עת ועת מעתי השנה וידיעת מרחקי הדברים החלוקים והרבה מן הדברים שאינם ידועים לא נתבררה במחשבתנו ולא עלתה ברעיונו צורתו. וכן מה שהוא יותר קרוב אלינו מן הכלים שמשתמשים בהם המון ב"א. הפלס, כי לולא השנת חוש ראותנו אותו לא היה מתקיים בנפשותינו שישקל שקל הצדק במאזנים שאחד מחלקיהם יותר ארוך מן השני ומן התימה שישקול בו שקלים רבים נחלקים בחסר וביתר באבן אחת. ומה שמשתמשים בו ב"א יותר תנועת האבן העליון מאבני הרחים בסבוב שוה באמצעים חלשים מניעים אותם המים. וכשאנו משליכים אבן קטנה בשמף המים הנגרים לא היה מתעכב שעה עד שהיה מניע לתחתיהם וברחים ממשקל האבן כפלים רבים וכח האמצעים שינועו הרחים בעבורם פחות מכח השמף הרבה. ואלו הניד לנו מניד ולא היינו רואים הדבר בעינינו היינו ממהרים להכחיש ולהשיב

מרפא לנפש

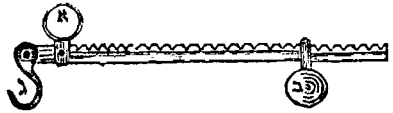
פסוק ובלון אלכח וועלט קוואלעס און נעומטן: תנועת האבן העליון מאבני הרחים כי באמצעים חלשים רזה לומר האבן הוא המניע על ידי גלגל קטן מחובר מעטים שהוא האמצעי בין המים ובין האבן והאבן גדול כיכ ותוקל כמה פעמים יותר מגלגל העטים ואלו יונה האבן חוס על גלגל מסעטים פאלכ דמעטיש סאכן על שצף מיס כלולס גדולס יאללו יצק בתוך המים ומהם הם מעטים אכן גדולה כזה שהוא פלא ושיון לעיל כשער סיחוד מיס כיואלס כוס מלי סמורס נמשל

טוב הלבנות

החוכמים מקום כל אחד משננה כוכבי לכת במזלות. וכוח השעה של כל עת ועת מול לכוון ולידע בכל עת בחיזה זמן החמלה כל אחד מתקופות השנה חיה יום בחדש חמה וחיה שעה היא על פי האמת כי החשבון שאנו חושבים הלון החמה חיה בדרך האמת וההקדוק רק בדרך החשבון הגם והאלמעי כנודע בחכונה: וידיעת מרחקי הדברים שנדע מרחק חיה מגדל או עיר ע"י הראיה באלטרנטיב כמבואר בחכמת הפרינציפאלמטריאלי: החלוקים ר"ל שלל החשוב שאולי שפוסרת חרכה מכוונת עד שכה וידעים מרחק גבול לשפוסרת היא וכענין שאמרו בעירובין שפוסרת היה לרבן גמליאל שהיה מביס בה אלפים חמה ופירש"י שהיתה עשויה בענין שהיו רואין בה אלפים חמה לא פחות ולא יותר. וחולס ע"י האלטרנטיב" נדע כל המרחקים בחיזה מרחק שיהיה: והרבה מן הדברים שאינם ידועים כמו גודל גוף הסוככים ונבגה מן הארץ ופיסח כנודע בגיאומטריאלי ובחכונה: הפלס הוא שקרין קאנצנר שגעולואגע בל"א: שאחד מחלקיהם יותר ארוך מהיחד שהפלס חלוי עליו חיה בחכמה הנבירה אבל חלק אחד יותר ארוך מן השני: וכן התיבחה ר"ל לא די שפלא שגודל לשקול על ידו עד שיש בו ריוח יותר מן המאזנים השפוסים. שסם צריך כל כך אבן משקל כמשקל הדבר ששוקלים. ובזה ע"י אבן קטן ששוקלים שקלים רבים. בחלוק שחשבון חלוי בחלק הארוך והוא יכול להתנועע הנה והנה. והדבר ידוע בחכמת האתקל שקרין מכהיית"ק. שכענך מרחק אל מרחק כן ערך משקל אל משקל. ד"מ כענך ח' מן הנבירה חרוך י' אלכנעו והדד השני אלכנע ח' הנה חס נחלה בלד הקצנר משקלו עשר ליטרלות ובלד החרוך משקל ליטרלה אחת חיהה ליטרלה החמה שוקלה כבדות העשרה ולשון הפלס עומד ביושר כמבואר במופת בחכמה v. ולפי"ל נוכל לידע כמות כל משקל ע"י האבן החלוי בחלק הארוך לפי הערך שהוא רחוק מן היחד שהפלס חלוי עליו: באמצעיים חלשים הם האופטים והיחדות היוקר גדול הוא האופטים של עין ויחזותיהם פסותים

פת לחם

מי מהם חיוו לורה ממיח לורות הידועים לכונרו שמים גם כחיה מקום מן סוכרה חושבו וכמאמנם כוכב פלוט הוא כבין סבור או נונס פלסס ודומים: מרחקי הדברים שסם מדדו ריוחק כל כוכב כמדור הארץ: לא נתבררה במחשבתנו כי לא היינו מתעבים אופו לדבר כנור סמליון שיש במציאות כני שישנו דברים כללה על ידו ולא היה עולה כנעיוטו יאודו כלל: הפלס הוא הפלס ששוקלים בו כמו פלס מעגל רגלון וכוונתו על הנקרא כמדינתו הרי"א לא הנקרא אלנו כנעומט"ן אף שכונת דבריו עולים לנפיהם: לא היה מתקיים בנפשותינו כי שהיה אמונת הדבר הוא נופסת בלתי מקוימת לדבר כנור כנפשותנו פי נחשתננו כמו מה האמר נאמן: שאחד מחלקיהם יותר ארוך כ"י שמונת חלוי סוף כוס

שמינו א' הוא מקום טכנת האפוסים והוא קבוע כבד כנקום אחד ויסמן א' קרוב אל כנפת הוא האבן והוא חלוי כבד כמשיחה והוא חלוי על סכר נועד ועמק כנס וינס וכל מה שהוא מתרחק ממקום האפוסים הוא כיוון לכונר הדבר השקול הסמוך פחות א' ומעתה חינו דבריו: במיבוב שוה שכל הסוככים שלו כן חמון שוה דרך משל כל סיבוב הוא כיוון חלק הסעריח מדק השסם הנקרא מינוט: באמצעים חלשים כ"י סם שיש אפוקן המסוככים ככסם האבן שאלו קורין שיעטריאלי נלשוין רוכיא שגטו סאפוקן נאחיים כדריס התקופים סיבנו ומסטיים חכריס ועל ידו חלקון סוככ סוככ: מניעים אותם המים חסר שר"ן שמינעיה אוחם וכ"י וקרא אונים האנטיים שסם סמועוטיס כנענות סככונ כן מהם שסם סיכיס כרלכונס כנעוולס וז וסין כנעוולס: וכשאנו משליכים כ"י חלוי זכ פלס כאלנו משנטיס וכ"י: המים הנגרים פי חזותיהם שאנטיים שזרות הסכונת וזותה כח און כנחה לעכ האבן הקטנס על עני גכה ריק כמו פולה וזוקק פללה המים ונקעק אוחם כנעס קלס עד הניעס לתחתיהם ותנוח על קרקע: וברחים ממשקל האבן הוא האבן הקטנס שוכר להכחיש ולהשיב וכ"י שכן דרך האדם הממאן לקבל דבר מפי רכשו כמניד ככלות הדבור מפי חכרו הוא מייח סירוב ומכחיש ואומר לא כן אחי וכשאננו מתעסק לטעמיד דבריו הוא מוכרח לנרדום עמם מיואנו ומטיס תכונס על דבריו שכן יוסף

התקועים כנס: ובת האמצעיים וכו' כלומר שהפלס

שער עבודת האלהים

הולך לטובה רבה וכבוד גדול בשמחה מתמדת ושמה בשני הענינים והניע אל תאווה בשני המקומות. ואני יראה שיקרני מקרה הבסיל אשר יגע בשני הענינים והפסיד בשני המקומות: וכיון שחנני האל אותך הורני והראני ועניני ומה שעמדת עליו מסוד דברי ואופני חקנתו. אמר השכל כבר שפדת במשל שהבאת צורת עמךך בעולם וכי ענינך בו כענין הפסונוים אשר וזרת וכבר התברר אצלך גרותך ומדידות יציאתך ואת צריכה שתעשה מה שעשה הנלכב הנכון שיהיה ענינך כעניני ואם תמי מסנו אין לך תועלת בדבריו ולא הנאה במליצתי. אמרה הנפש לולי הפצי בנדבר לא הייתי חוקרת על מה שנעלם מבני מעיני. אמר השכל אבל סוד דברך שהבורא בראך מלא דבר בכלל מה שברא מן הגרמים הרוחניים ורצה לנשואך ולהרים מעלתך עד מעלת סגולתו ובהיריו ובריון מה הקרובים אל אור כבודו לטוב לך ולחסד עמך ולא היית ראוי לזה אלא אחר שלשה דברים. אחד מהם הסר מסך האולת מעליך והאיר לך בדעתו. והב' נסותר ובחנך גם שאל תכחרי בעבודתו או בהסרותו. והשלישי מיסוך בעולם הזה בסבלך

סרפא לנפש

למה לא יסא יבולת טרו לנקוט אלוותיו רק זמן מועט אבל לא התאכל על מהיות יצאתו לנדב: אמר השכל אבל סוד דברך למה ועל מה חסם לך העולם הוא: שהבורא בראך מלא דבר ר"ל מאין ומתקם לוי: בכלל מה שברא בו ר"ל שהשמה הוא עוולם הרוחניים והיא קודם נואם לעו"ף כמו שאר מלאכי מעלה רק שמה מוכרחים במעשהו וסם עומדים במקום אחד שאין להם שכר ועונש: ורצה לנשואך כ"י ומלך ספי לנשא את השמה לסעולתו למדרגה אפילו מתעלת המלאכים ו"ס אחד הקרובים אל אור כבודו ששפת המדיקום סם ומלך מרכב וקרובים אל השמים מ"ס חו"ל האבות סן סן הסרמכס וכל אדם יוכל לרצו למדרגתם ומעשיו וכל זו סם מוסכס בא' כל המקובלים למדרגות המדיקום סם למעלה סם להתאקום וכ"ס דעם כחומר סם ודעת ר"ס ו' והלא כדעת השילוסופים שפיסאם הרא"כ' בני' כראשית שמעו סם אחד חס ממח המדיקום ויטין נסים בעיק ובסל"ס: ולא היית ראוי לזה סם בעולם הרוחיים לסעולתו למדרגה הרמה סיל מני ששפתה סם ערומה עדין מן מלוא ומע"ס ואוכלת סם שמה דכסופא סם עמכס כוור כמה פעמים: אלא אחר שלשה דברים שבר"ס כאשר עשה שסם ימנך עמך בעולם סם שלש דברים אז תוכל לעלות למדרגה הרמה סיל וסם סא' הסר מסך האולת מעליך שלא תהיה סכל כסום כפדד יין סנין: והאיר לך בדעתו עמך לך דעם ובינה והסכל כי בנעלדו לא ידעס א"ס חס ידו: כסותר כ"י שססס ימנך מנסך חמך בעולם סם שאל לנחור כעבודתו ולו להסרותו ויראס כזאוס דרך תכח: והשלישי מיסוך בעולם הזה שספי

שוב הלבנון

עמס היה מורכב אללו עליו הרגלות והשמוחות ביחד: ושטמה בשני הענינים שמה על גירותו במדינה היא: ועל שפסטר מהלס: יגע בשני הענינים והפסיד הא' מה שחניע לקבץ מחון וכמות בנימס בחלוסה מדינה מה שעזב לוולמו. והסני לחסו מן המדינה ערוס ועריה וזיה שפצית ימיו ולסו ורקיס: שרנגני האל אותך והוא כחשל חס שמה שחודיע לו מניגה העס ודויהס: ואת צריכה שתעשי וכ' לומר כן מעשה כאשר דבכת. ואיך נריכה יותר רק להשחלד בהכנה דזה אל העולם אשר חס הולכת אליו לטכון בו גיחה: לרלי חפצי ברבר לומר השק עזור בקרי בניעת הענין כדי ששאר מהשפתי פנייה לעבודה ה'. ולא תחבבל במשפנה זלס: בכלל מה שברא מן הגרמים הרוחניים לומר שחמלך כללנת בחךך ביראות עמס הרומיים כמו עמס המלאכס: ובריו גס זה לשון בחירה וברירה כמו גרו לכס חס (ש"א י) סם מבוריו: הסר מסך האולת מעליך להסיר מן עמס הבהמית שךך כמיו העששות והוא תאוות הבהמית: והאיר לך בדעתו להאיר לך כחממות ימנך: נסותרך ובחנך וכ' וזיה חניע אל קבלת העכר כמה שעמדת עדי ימך לנחור כמוב: מיסוך בעה"ז בניעת שפר המוכרס

סני: מנאס כחורס כסופור מתן תורס לכן קדימו סמחנר וגי כינויים אלס נקיס לנדס ע"י סני' דברים שמניח כמחך כמו סלכא א"ס חס לחת: לטוב לך ולחסד עמך סם שמי בחיות המכוונות אללו ימי כסיעויו לבריאות אללו סהוא חסן כעובת כרליו כבד"ל לאכס חס י' וכ' לעוב לך וכ' ששמות ששוק הסחד חד עמס חביבה כענין י' וע"י לחמך כי חס י' עומס חס כ"י כי כאלס חסתי חס י' וזמי כחממות חרלס כחיס דריק סהוא חרמס על סניו וכסן כעוב לו וחקי חס ידוע שמניחו מוכח נלכ' עמס חס י' חס חסן מקדים עמנו לפי גמס עוולת הסחד חד עמס חביבה סניו וסן: והאיר לך בדעתו שחלך לך דעתו חסתי ימי' כחממות י' חסן חממות

שער עבודת האדמים

הוא השכל התיעוצי עמו בכל דברך כי הוא יצוך להשתמש בכל העומדים לפניך באופני עבודתו ותשובנה המדות המנוגות משובחות. כאשר יעשה הרופא החכם שמשתמש בכמים שדרכם להויק בתועלת הנזופות כסמים המסימים זוזלתם. ואם תהיה על הרעת הזאת ותנבויי שכלך ותשמעי לעצתו יכתוב סופר המעשים המזובים כל תנועותיך המותרות בכלל המעשים המזובים ותהיינה נוספות עליהם ויהיו כל שמשוך עוזרים לך בעבודתי. ואם תמרי את עצתו ותמי לדעת היועץ השני שהוא כנגדו בכל עניניו ותשתמשי בהם כאשר ייעצך תשובנה מדותיך המשובחות מנוגות כרופא הכסיל אשר ימית בסמים המועילים מפני סכלותו באופני שמושם. ויכתוב סופר הרעות כל תנועותיך המותרות בכלל רעותיך ותהיינה נוספות עליהם ותמצאי עזרויך ושמשוך ומשרתיך וכל מי שתפנעי בו מסכימים על רצונך ומפיקים חפצך ותוסיפי בהם שמחה וישוון. וכל זה צדק מבוראך על בחרך המרות מעבודתו או עבודתו מהמרותו במצפונך ובכונתך בסתרך. כי הגנלה והנסתר מסך שוים אצלזו והוא ימלך על מה שהשקיף

מרפא לנפש

ואם תחיה על הרעת הזאת שתעשה כל מעשך לנפש: יכתוב הסופר המעשים טובים יכתוב גל תנועותיך המותרות שאין בהם מלוא כמו הכליטה והסמיכה ומלוא וכן כל שאר לרכי גוץ והיו נכתבים בתוך מעשך הטובים ותקבל עליהם שכר כמו על מלוא ומעט מלוא ששעית לנפש: ויהיו כל שמשוך עזריים לך בעבודתי כלשר עגהר לעשות ככל לנפש גם כל סלגרים והכחשים ועמט למתוודך לגמור ע"ד ככל לטכר מתייענין לו וכן לספך שומעין לו: ואם המרי בו והס פמרי את עמס הסכל רק פשמע לעמט סתאולס כוח הספן כוח סלס"ס סזוא סכל כנגד סכל: תשובנה מדותיך המשובחות כמו ששמחה והכונת והכטעם כמו שיתבאר נפשי מתוך שמיני שלל לנפש רק להנאף ולסונכך יסובו למרות מנוגות: יכתוב כוזר הריעות כל תנועותיך מותרות כלכילה וסמיכה בו: בכלל רעותיך לעגירות ולעגרות וספסלס לנפש לזון סי יתכרך חלל אס פסלס להנאף ולסונכך ואין אספי עובד עבודת סי יתכרך הדי כל לרכי גוץ נכטלס וכלל עון וכלל טעמלס יתשב וכמו שאלמר ככתוב בכל דרכיך דפשו אמרו ח"ל כל מעשך יהיו לנש שמוס ומיין פמ"ס מתיב להמכ"ס: וכל זה צדק מבוראך על בחרך כיו רלס לומר שספס יתכרך שפס עמך זוס נלדקס והכד עובדל נזולס כמס עמך לך רשוא לנכור סן סוב סן רע והיטס נמלונך וכלכך ובמתנתך סי לך כנחירה חלל לגמור דכר כוח יד סי' אס ילס יגמור מתשנתך והס ללוא לא עמו שיתבאר: והוא ימלך על מה שהשקיף כסס יתכרך עמך ממחשנתך

שוב הלבנון

במקומות האסורים: התיעוצי עמו אל תעשה דבר נכרס סתקול אומו כשנך. וכמה שאלמר הכתס (מלוא ד') פלס מעגל גולך: הרבות המצטרות לומר המדות ספס מנוגות בלדס כמו הכסס והסכלות והעזות והגזוזה וכיוצא בזהס. אין לך דכר מהמדות שאין לו מקום בעבודת סי' וכמו שיבאר המחבר בפ' שאל"ו ודלא כפי' המפרש הזה: משובחות תקבל שכר על המדות המנוגות כמו על המשובחות: כל

פה לרחם

תעלמו בעשלות עובד: וזולתם כדברים המתיקס ואינס מתיקים: תמצאי עזיך כיו כוח דכר כפטי עמו: עזרויך כס נני ארס מתיקים אומו ומתקין ושמעך סס כתיקים שאלמר למעלה: מסכימים בו' עין כולס שמתיקיים לחמות סטולס כוח ואמר מתיקים בו' עין כולס היינו סלולו סלולו שפוא סתחירס נעועל סתאולס ומתיקים חפך נכרעות כל דכר סזוא כדכפ סס מו"א"ס כדכר סזוא סס סס אל סטועל: וכל זה צדק כיו ל סס כוח נכח המות עמך לך ממנו יתכרך: במצפונך ודך כלל ונכונותיך ככר נטרעות: על מה שהשקיף

תנועותיך המותרות מלוא שכל המכר עמנו וזולתם: שיהיה בעולם מן הדברים המותרים לו גם זה למעלה יתבן לו שמהקן הגוף ומחוקו. לעבודת בוראו וכמ"ס לעיל פ"ד. ובהפך אס ימדה פני סי' כנחותו וירדוף אחר פריכות לכו הרע כה כל הגלוחיו כדברים המותרים לו נכפדים ומסכים על עשותיו מה שמתמקן בקיום גופו להמרות עלת קדוה יסרלס: תשובנה מדותיך המשובחות מצונות כמו הטיפה והעטה כשיתממש כפגעו בלחשים שפשים וכיוצא בזה ממה שזכר בפ' שאל"ו: וכל סי שחפגעני בו הטיפה האוקס: מסכימים על רצונך וכו' וסוסיפו כשמה שמשון. ר"ל שמלחר שכלל למחל אח עמך כה כל הכחות והמפרטים בענוקס יהיו לגילוס להפלות מלוה. וכל מעשך יסיתוך על שמה ושמעך כפי דגילותם עד שיוס יוס יתקילו אויך יוחר עד כי יוס פכרך וגוץ כפגע קיים למחל עבודת סי' ומש"ס יושמן יסרון ויעבד ואלמו ח"ל עבירה גורמת עבירה. והס רמז ככלל שמשפ"י שהחזירה כיו: החדס עכ"ז יס כסס כל הכרה וזכרה. כי אחר שכבר לעמנו דרך היושר. הנה כל מעשיו ומלכותו מפיס כשעו ומכיריהם אומו על עבודת סי' כמלמר ח"ל מלוה גורמת מלוה. והפך שחלל כחירכו כחיל כרע. הנה עשותיו יוס הכחות והמקדים שבו להלכות הכחיות עד שיבשו כסס הרגל וכגע עמי למשוך השון כחצלי סזוא וכללו כוח מוכרה עליהם: וכל זה צדק מבוראך כלומר שמשפ"ס שיבשו אל דכ הכרע. פכ"ז כוח כללל כפצמי האדק דהייס הכחירה מלחר שמתך אחר כחכיה שנתחלה: ובכונתך כי כל המעשים הולכים אחר הטובה שהיא כפצור כמ"ס בהקדמה: והוא יתבך על מה שהשקיף עליו כמך גם כזה כה להקל קפיות הסכרה והאדק לומר שמשפ"י שהחזירה כיו החדס עכ"ז הכל חלוי כחפן הסי' שלא יעשו משפטס וגומל ללחיס כמפעלו וכמ"ס למעלה. ומה שאלו כרוחיס דיק ורע לו ודך כשמים ללחה. אלו מה שבעיניו מדמה לדיק או רעע מפסי שזין אלו יודעיס הכוונה והנסתר

שער עבודת האלהים

עליו מוכן טבל זה. ואם נעלם מב"א הלא תראה כי הדיין הוא דן כפי מה שנתקיים אצלו אם בעדים או בחושי וואם היה מתקיים אצלו מה שיש במצפונים היה דן עליו והבורא יתברך שרדעתו בכל שוה מן הרין הוא שישפוט כפי ידיעתו כמ"ש הכתוב (דניס כט) הנסתרות לה' אלהינו וגו'. וכשרצה הבורא להעיר אותך ולהוכיח יצוה אחד מן המשרתים להסתלק מעבודתך ויחלה האבר ההוא בנופך או שנים או כולם ויחלה וידוה עד עת ידוע. ואם תקיצי ותשובי אליו יצוהו לשוב לעבודתך וירפא נופך וישוב לענינו הראשון כמ"ש הכתוב (מפליס ק) אוילים מדרך פשעם וגו' כל אכל תתעב נפשם וגו' ויעקו אל ה' וגו' ישלח דברו וירפאם וגו'. ובאשר ישלמו ימי נסיונך בעה"ז יצוה הבורא יתעלה כל מי שזכרנו מן השערים והשוערים והעבדים והמשרתים לשוב סעליך ונתקו הקשרים והמצועים אשר בינך ובין נופך ותשובי אל ענינך הראשון וישאר נופך אין תנועה לו ולא הרגשה. וישוב גם הוא לענינו הראשון כמה שאמר החכם (קבלה יב) וישוב העפר על הארץ כשהיה והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה. ויראה לך פנקסי מעשיך ומחשבותיך והפציץ ומה שבהרת והטרדת נפשך בו בעולמך ויהיה הגמול כפיהו. וכבר הזהירך על זה והתרה בך על ידי שלוחיו ונביאיו ותורתו הנאמנה כמ"ש החכם (משלי כג) המ אונך ושמע דברי חכמים כי נעים כי תשמרם בבטנך

מירפא לנפש

כפי מהשתקף והסתמך לעשות כן יגמלך אפי"ס שלג נגמר הדבר: ואם נעלם מבני אדם שאף ע"פ שנעלם מב"א מה שחשב לעלם אפי"ס כי ים סכר ועוטם כפי מהשתכו מחסר הסגולה ובנכח שיה אל כל שם יתנך: כי הדיין יבד סכוח יודע ונחבדך אלפס כוח דן עולו ולא חסיה שמימה עבדים גדולם מלאים ודומן חוקר לכל ומוכן כליות ארך לא ימנעו כפי ידיעתו: ואם ישלם כהואל שהדברים הלאים לנאורם אף קתם נגד דעת חז"ל שגפ"י אמרו: שהסתמך רעם און הקבצים מלאים למעשה רק פנודם גלוים וכן אמרו: שאין אדם יוצל כלל יום מטרבור עבירם ונאמם דברי מהביר כס דברי טעם ומתולסוף ואין דבר דברי חז"ל הם ואלוה נגד השכל ארס הלחמם הנמוך כוח כפי מה שחשב ונחמם ששטר הכשתון שאין אדם יכול לטפוח ואין דבר כולן ונשכח דברים שהלמד כנחירה נלבו והנמנעו סכוח מהביר לנבר: והשגני ככוסם והסתמך לעלם מה שגמר נלבו ודסיינו שכבר רק ונחמקן ומכסיה לעשות מה שבה: והשלישי שגומר הטעם לנברו מלאים ויואלו אל גדר המעשה ויחן דברו שכתב דברים כהאטוס דסיינו כנחירה והסתמך סס כיד הלאים וכרסומו וע"ז יענה ויגמל אלל גמר מעשה אינו ניד הלאים דק כלאר ירש כהנורא יתברך ועשה ונגמר עיין טס. אס כן נוכל לומר שמה שאמרו שאין עושקין על מהשתמך כרעם סיינו כהכסור ומחשבה כהרור מותר דבר אכור משני שהקול ימד עולה למעלה ועושה רושם עד כאן לשון ר"מ ומל שכן אס כבר התחיל להשתקן בענינם אף שלג וכל נגמרם נענש לפי דעת המחנך בכל הספר וכ"ז דעת חז"ל בנחם מקומות ואין להאריך: וכשרצה הבורא להקריי אותך כור רלס לומר להעיר אותך למטובה: ולהזכירך על עונותיך. ועשה ויחן טוב טעם נחם ויחל טס ויתברך לעשימם כנחירה מן הלאים וזכור עליו יכריזי שסם מחד כנגד מלכ כואל הכל לנעוהו כדי שיקן משנת האלות והשטם כנחירה ולגוב משפוטם נירו: ובאשר ישלמו ימי נסיונך כו' ריל עיניע קאן לטפוח מעולה כוס שכלל שמו ימדן ואז יאוס במשלו ויתברך להקום על כל המשתמין את סנפס שיזכור מעליך ויכורו מהנפס שלג ימחשו עור: וירבקה הקשרים והמצועים סס כרות החיים והחוס כטייה שסם כהמלאים ודסר מהקשרים את כהנפס לנבוך ועתה סס מהשתולקס וינאדרס כהכילים: ויראה לך פנקסי כו' כמו שהכתיב דברי חז"ל לעול ע"פ: וכבר הזהירך השם ב"ס על כל מה שאמרו שלג האמר לא ידעתי ולא שמעתי אינע נעבור את ה' כפי הלאים לנבוך ומכרות ואומרת לכו נניס שמעו לו ולא כנמיים סלס וכל נאדרס לנמוד יבא ויגמל: כבו

סוד לרחם

שהשקיף עליו מסך כו' על כל דבר שראם שנאס מתך כלוו שכל לנעול מן: ויחלה וירוה הולו כואל כהלסוס הקיול כמוז דרוי כוס הנפש הכאב: יכי נסיונך ימי חייו כקלוים לם כעוים כנחור לם לנעוך כסיון כלי': ובה שבהרת והסדרה בנגיך בו בו יחמקם מנוסם כנפולמויו כרעות כשני כחיות אל מלך כנחירה כע' ואכ מלך טעי כעוק כרע נעדרס דעתו ולכל זמנו ומנע מפעולה כטוב: כפיהו מוככ משני כחיות כפי שכוה כעו שיפוטם כמפסחים כפסוק כל עמל הלאים לפסו וכן לפסין יבינ גמולו: שלוחיו ונביאיו שלוחו

סוד הקב"ה

והנסתר שבה. אל הקב"ה הרוחם לנצב אולי שהוא הסך שהזדיק הנראה בעינינו ים עליו יתר עונות מן המדומה לנו לנשע: שישפוט כפי ידיעתו ואולי העון שנתקו יתר חמור. כי הכל הולך אחר הכוונה: הנסתרות לה' אלהינו הקב"ה יזן דעת על הנסתרות כי אחר כוונת הכל כן כן כדברים: וכשרצה הבורא להעיר אותך הנה אמר שיש עוד אופן יזייר ההכרח וממשלת ה' בלדס אפי"ס שיש לו כחירה. שחמנה

הכחירה לא תפסד רק כחיות כל הכחות והאברים על תקום וכריאותם. וכשראה ימי' שפנה לדברס כרעה כנחירתו ממחמת תלות הכחות והפקידים שבו והאלבר והמשיאו להסחאות תחור: יצוה לארחד מן המשרתים להסתלק מעבודתו כמו ד"מ מה מושך הכחות והמשיאו ארור על תלות אכילה ושמיים נגד רלון הכל. הכשר יסיר ממנו סכח כוח עד שממילא כל אוכל ומאם בעיניו. אשר או כשהכרה התחאה הדיה ממנו ישיב אל לבו מחשקתו אשר חסא כנחורו זו וישבו אל ה' וימחמו: האבר ההוא ר"ל שחמט מחמת החחוס שעי' האבר ההוא: כל אכל תתעב נפשם וגו' ויעקו אל ה' וגו' כלומר האטוסים שנסתרו להחוסם כשהפקד מהם החחוס היותם לא ידעו לנעוק אל ה': כי נעים כי תשמרם

שער עבודת האלהים

וְנֹה הָאֵל כַּתְּבִי לָךְ שְׁלִישִׁים בְּמוֹעֲצוֹת וְדַעַת לְהוֹדִיעַךְ קִשְׁט אִמְרֵי אִמַּת לְהַשִּׁיב אִמְרִים אִמַּת לְשׁוֹלֵךְ :

פֶּרֶק י אַמְרֵה הַנֶּפֶשׁ כִּבְר הַבִּינּוּתִי מֵאִמְרֵךְ וְהַקְּשָׁבִיתִי לְכָל מֵה שְׁזָכַרְתָּ וְאֵנִי מִתְחַנֵּנֶת אֶל כְּבוֹדךָ שֶׁתִּבְאֵר לִי הַמְּקוֹמוֹת אֲשֶׁר אֶשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם בְּמִשׁוֹבָה וּבְמִגְוָה בְּמִדּוּתִי אֲשֶׁר בְּהִשְׁתַּמְשִׁי בָהֶם *שֵׁם יִשְׁבַּחֲנִי עֲלֵיהֶם וְיִהְיוּ שְׁמוֹשֵׁי בָהֶם . אִמְרֵי הַשִּׁבְלֵי מְדוּתֶיךָ רְבוֹת אֲזִכִּיר לָךְ מֵהֶם כִּי שְׁנֹדָמֵן לִי בְּקִצְרָה הוּא שְׁבִמְדוּתֶיךָ שְׁתֵּי מְדוּת הֵם הַשְׂמִיחָה וְהַאֲבֵל וְהֵם זֶה כִּנְגֵד זֶה וְאִפְנֵי הַשְׁמוֹשׁ כְּשִׂמְחָה כְּשִׂתְּבִטְוִי בְּהִנָּאָה קִיַּמַּת תְּמִיד וְלֹא תִתְעַרֵב בָּהּ תִּגְוָה וְלֹא יֵאָרֵעַ לָךְ פְּנַע הַתִּירֵי הַמְדָה הוּאֵת אֲבֵל מְקוֹם הַשְׁמוֹשׁ כִּאֲבֵל כִּי יִפְגַּשְׁךָ דְבַר מְצַעֵר קִיַּים תְּמִיד וְאִין כֵּךְ יִכּוֹלֵת לְדַחֲתוֹ וְלֹא פָנִים לְהִתְפַּרֵד מִמֶּנּוּ הַתִּירֵי נִ"כ מֵדַת הָאֲבֵל וְהַשְׁתַּמְשִׁי בָּהּ וּבְכֻלָּל מְדוּתֶיךָ שְׁתֵּי מְדוּת הֵם הַמּוֹרָא וְהַתְּקוּהָ . וּמְקוֹם הַמּוֹרָא שְׁתַּהִיָּה בְּעֵינֵיךָ שֶׁמִּבֵּיא אֶל הָעֵינַי *שִׁיִּצְעָרְךָ וְלֹא תַהִיָּה :

מִרְפָּא לְנֶפֶשׁ

שְׂאִמְרֵי הָאֵל אֲזִכֵּר וְשִׁמְעֵי דְבָרֵי חֲכָמִים הֵם דְּמִנֵּי קִנְיָא שְׁקֵלָו מִמֶּנֶם עַד דּוּר אַחֲרָיו : הָאֵל כַּתְּבִי לָךְ שְׁלִישִׁים פּוֹרֵס נִפְלְאוֹת וּבְהוֹסִים : לְהוֹדִיעַךְ קִשְׁט אִמְרֵי אִמַּת לָךְ תִּתְכַנֵּן בְּעוֹלָם כּוֹס לְקַטֵּשׁ עֲמִיךָ כְּאִמְרֵי אִמַּת וְנִמְסִים : לְחַשֵּׁב אִמְרֵים אִמַּת לְשׁוֹלֵךְ כִּי כִאֲשֶׁר תִּקְרָא עֲמִיךָ בְּעוֹלָם הִיא כְּאִמְרֵי אִמַּת כִּי מֵה שְׁתוֹרִיטֶיךָ בְּתוֹרָה אִזּוּ מוֹכֵל לְהַשִּׁיב דְּבָרִים וְכוּסִים לְסִפְיָ בְּעוֹלָם כִּכָּל וְלִמְנָה עֲשִׂיתִי שְׁלִיחוֹת עַל מַה שֶּׁנִּשְׁלַחְתָּ אוֹתִי לְעוֹסֵי דְלִילִיכַי מֵה יִשׁוּב אוֹי לְאוֹתָהּ בּוֹשֵׁם וְאוֹי לְאוֹתָהּ כְּלִמָּה כִּי עֲרוֹם יֵאָח מִכְּטָן אִמָּה וְזֵרֵס יִשׁוּב שְׁמָה כִּלְלֵי סִי' מְקוֹם זֶה לִפִּי כּוֹנֵנֶת מִתְחַבֵּר :

פֶּרֶק י אַמְרֵה הַנֶּפֶשׁ כִּבְר כו' בְּמִשׁוֹבָה וּבְמִגְוָה בְּמִדּוּתִי לִי לְחַיִּים מְקוֹמוֹת אוֹכֵל לְסַתְּמָה אִשְׁלִינוּ נְמִדוֹת מְגוֹנוֹת וְלִפְנֵי יִשְׁמַח אוֹתִי עֲלֵיכֶם : *שֵׁם שִׁי' נְעוּסִים* : וְאִפְנֵי הַשְׂמִיחָה כְּשִׂתְּבִיטְוִי בְּהִנָּאָה קִיַּיִת תְּמִיד כּו' לִי לְנֶפֶשׁ שְׂכוּנוֹתֵי אִם עֲקֵבָה דְבַר מְלוֹחַ שֶׁנִּתְחַנֵּן מִנֶּנֶה לְכַעֵב עַל יְדֵם לְהַנָּחָה קִיַּיִת וְרִיל לְגִמּוֹל לְעוֹסֵי סִי'ר מְדָה זֹאת וְדִיטוֹ לְעִסְתָּהּ בְּשִׂמְחָה רַבָּה כְּמִיָּם לַעֲלֵי סִי' דְלִילִיכַי לְשִׂמְחָה מֵה זֶה עוֹשֵׂה וְלִסְתָּק מְקוֹם הַשְׂמִיחָה כִּאֲבֵל לִי לְעִסְתָּהּ אִם יִפְגַּשְׁךָ דְבַר שְׂמוֹכְרָה אִם לְעַבְרֵי עֲבִירָה שִׁי' יִנָּע לָךְ וְעוֹלָם בְּיַחְסֵיךָ מְדוּת לְסַתְּמָה נְמִדוֹת הַשְׂכּוּנוֹת וּכְן מְדוּתָהּ קְרוּבִים וְדִיקוּסֵי מוֹטָר לְסַתְּאֵל בְּעִסְתָּהּ אֲבֵל לָלוֹחַ כִּי הַשְׂכּוּנוֹת מְדָה גְרוּסָה מְדָה כְּמִיָּם כִּבְשָׁר שְׂעִיר הַדּוֹסָס וּכְמִשְׁלֵי עִי'ס' : וּמְקוֹם הַמּוֹרָא כּו' לִי לְעִסְתָּהּ אִם עוֹסֵק נִפְלְאוֹת עֵינֵי חַס הַשְּׁמִיךְ מוֹרָא אֵל אֲחֵר שִׁיִּצְעָרְךָ שְׂמוֹכְרָה לְכִיּוֹת זֶה סִדְרָה לֹא יִיָּסֵד אֲחֵרִים טוֹב שְׂאִין לָךְ יִכּוֹנֵן לְדוֹחַ מִעֲלֶיךָ אוֹי

פֶּתַח לְרַם

כִּי אִוֹתָם הִנִּיחִים שִׂמְדָה כּו' יִשׁוּב יִתְעַד לְכִיּוֹת בְּלִחוּם מֵאֲחוּ יִשׁוּב כְּמוֹ שֶׁנֶּחְמַר בִּישְׁבּוּסֵי שְׂמַחַת מִתְּחִיל יִתְּ אֵת מִי אֶשְׁלַח וְעוֹ יִכָּן לָנוּ וְאִוֹתָם הִנִּי עֲלֵיךָ וְכֵן יִרְעִים אֲזִכֵּר כִּי אֵל כֵּל אֲשֶׁר אֶשְׁלַחְךָ תִּכָּן וְכו' רַחֵם סִקְרִיִּתְךָ כִּיּוֹס וְכו' וְכֵן עַד כְּמִתָּה נִיחִיִּים וְכֵן נִיחִיִּים שְׂאֵל יִנָּע לָךְ וְעוֹלָם מִתְחַלֵּל בְּיַחְסֵיךָ רִק שְׁתֵּלֵב פִּתְאוֹם עֲלֵיכֶם כִּיּוֹת וּמִנְּעוּלָה : וְיִתְרַרְתָּ הַנִּמְאָנָה הֵם דְּמִי טוֹכְתָה וְאוֹכְרֹתָ כְּמִנְּעוּלָה כֵּס :

פֶּרֶק י שֵׁם יִשְׁבַּחֲנִי עֲלֵיכֶם כִּי בְּעוֹלָם הַשְּׁמִיךְ יִשְׁבַּחֲנִי עֲלֵיכֶם עַל הַשְׂמִיחָה נְמִדוֹת הַשְּׂכוּנוֹת כִּי הִנְחוֹת וְלִפְנֵי אִוֹתָם לְטוֹבוֹת כְּמוֹ שֶׁנֶּחְמַר לְפִיל אֲחֵר וְיִוִּדוּ עֲשׂוּיָה כֵּס עֲכָן דְּרָךְ הַעוֹלָם לְהַתְּלוֹן בְּתַחֲתָל עַל פְּעוּלַת הַנִּיחִיִּים רַעֵב כִּי שְׂמִיחָה וְאֲחֵר הַשְּׂכוּנוֹת נִמְנָה עֲרִיכֵם לְכָךְ אוֹ שְׂהַעֲבִין נִחוּת לֹאֵם הֵם מוֹדִים עֲלֶיךָ בְּעַשְׂטוֹ וְכִאֵם סִמְלִיטָה כִּי טַעַם הַעוֹלָם אִף לְעִסְתָּהּ אִין עֵינֵי זֶה : בְּהִנָּאָה קִיַּיִת כּו' הַכּוֹנֵס שְׂמַחַת אֲחֵרֵם כְּדָרוֹ עֲשִׂי' נְעוּדוֹת לְמִרְכָּה יִשׁוּב הוּא מוֹכֵן וְמוֹעֵד לְחַוֵּת כְּעוֹסֵם כִּי וְכִאֲזֵר זְרוּעַ שְׂחִיָּה סִלְאָה תְּמִידִית לְחַיִּים וְאִין שְׂחֵם מוֹנֵה מְעוֹרֵבָה כֵּס פְּנִין נִיחִיִּים סִי'וֹס' כְּמוֹ דְרָךְ מִשְׁלַל כְּשִׂמְחָה אֶתְּחַלֵּל כֵּס מוֹנֵה עֲלֵיכֶם הַשְּׁמִיךְ וְלִפְנֵימִים יֵאָרֵעַ לְחַיִּים פְּנַע מְדַבֵּר אֲחֵר מֵעַרְבֵיב הַנִּחְתָּה וְעִי' אֲחֵר וְלֹא יִלְפֵי לָךְ פְּנַע : הַתִּירֵי הַמְדָה הוּאֵת אֲחֵר לְשׁוֹן כְּסִיָּם דְרָךְ מִלֵּילֵם קִשְׁטָהּ מִתְּדַם אֲלָלוּ עַד שִׁיִּתְרַם לְכַרְזֵי לֵם : אִין כֵּךְ יִכּוֹרֵת כּו' לִפִּי שְׂחִיָּה וְשִׁי' מְעוֹרֵב כְּשִׁי פִּיטֵם אִם שְׂחִיָּה דוֹחַ שְׂחִי' כִּסְרָה מַעַל עֲמִי אוֹ שְׂחִיָּה עִי' מִתְּחִיל וּמִתְפַּרֵד מִן סִדְרָה כִּיּוֹס הַשְּׂמִיךְ כְּמוֹ דְבַר בְּשִׁיטָה אֲלָלוּ עַד שִׁיִּתְרַם לְכַרְזֵי לְכַוֵּן הַשֵּׁל אוֹ שְׂחִיָּה מוֹרָה מִן הַשֵּׁל עַל זֶה אֲחֵר כִּאֵם שְׂחִי' לְשִׁמּוֹת וְדוּק : הַמּוֹרָא וְהַתְּקוּהָ מוֹרָה שְׂחִיָּה וְרַם מְשׁוֹת אִוִּיב דְבַר וְהִסִּיר מִמֶּנּוּ כְּמוֹ שֶׁנֶּחְמַר בְּעִקְרֵי שְׂחִיָּה אֲלָלוּ וְיִכָּן מוֹרָה כְּדַבֵּר מוֹכְרָה לְכִיּוֹת דְרָךְ מִשְׁלַל עוֹן וְהַתְּקוּהָ כִּיּוֹס הַשֵּׁל אִם שְׂחִיָּה מוֹרָה מְשׁוֹת מֵה וּמְקוֹס לְהוֹעִיֵּה לְעוֹלָם : הָעֵינַי *שִׁיִּצְעָרְךָ כֵּן הַנִּיחִיִּים כְּמִיָּם אֲזִכֵּר כִּי לִפִּי סִקְרִיִּתְךָ וְלִפִּי שְׂחִיָּה לְכִיּוֹת שְׂחִיָּה עוֹלָם כִּיּוֹס שְׂחִיָּה מִתְּחִיל לְאֲחֵרִים טוֹב מִשְׂחִיָּה עֲמֵר

טוֹב הַלְּבָבָן

וְתִשְׂמַח בְּבִטְנְךָ כְּלוֹמַר שְׂמַחֵס פְּקוּדֵי ה' מוֹשְׁלִים עַל תְּחוּתְךָ . וְכַתּוּב כִּי לְחַוֵּת הַלְּבָבוֹת : אִמְרֵים אִמַּת לְשִׁלְחֵיךָ הַקִּבֵּל *אֲשֶׁר לֹא שְׂחִיָּה הַמְּנַחֵם עֲכָן אֵל הַעוֹלָם הַשִּׁבְלֵי לְמַעַן עֲשׂוּתָה וְלְנִסְתָּה וְלְהַשִּׁיבָה בְּחִתְרִיָּה , וְהַעוֹלָה נִ"כ מִמֵּחֵלֶם הַשִּׁבְלֵי כִּיּוֹס הָעֵינַי כְּלוֹ הוּא שְׂחִיָּה עֲשִׂי' שְׂעִיָּךְ עֵינֵי אֲחֵרֵם הוּא מְדָה הַשְּׂכַרְכָּה וְהַגְוִיָּה לִפִּי מֵה שְׂמַחֵס כֵּן הַכְּחוֹת וְהַמְדוּת לִפִּי מֵה שְׂמַחֵס בְּטַעַם יִתְרַם אֵל מְדוּתָהּ הַמְּשׁוֹכְחֵת אוֹ אֵל הַמְּגוֹנוֹת כִּי חִלּוֹף עֲשִׂי' בְּנֵי אֲחֵרֵם וּמְזִיגָה . עֲשִׂי' הַשְּׂחִיָּה נְחוּסָה עֲשִׂי' הַשִּׁבְלֵי לְאֲחֵרֵם מְדוּתוֹ רַע בְּטוֹב וּטוֹב בְּרַע לְעִשְׂוֹת מִן הַמְּדוּת הַמְּגוֹנוֹת מְשׁוֹכְחֵת וְכֵן לְהִסְתָּךְ , וְכִיּוֹס שְׂחִיָּה לְקַח בְּסִקְרָה הַבָּה וְדַעְתָּ כִּי הוּא כוֹלֵן מִחֲמִידֵם וְכוֹלֵל כֵּל אֲשֶׁר עֵינֵי הַמְּתַקֵּיִם הַגְּלִימִים בְּחִיּוֹת הַמְּעוֹקְבוֹת בְּיַחְסֵיךָ הַשְּׂמִיךְ עַל כִּסְרָה אֲזִכֵּר וְיִדְעִיהָ וְכִזְכִּירָה וְכֵל הַמְּסַתְּפָה מִמֶּנּוּ :

פֶּרֶק י זֶה כִּנְגֵד זֶה יִשׁוּב אֵת זֶה : כְּשִׂתְּבִיטְוִי בְּהִנָּאָה קִיַּיִת וְהִיטוֹ שְׂמַחָה עַל עֲשִׂיַת הַמְּדוּה שְׂחִיָּה יִדָּה שְׂחִיָּה טַעֲמִי עֲשִׂי' וְהַלְּחָה שְׂאִין לֵם הַשְּׂמִיךְ מְכִילֵי עִיּוּב עֲצוּבוֹת . וְלִאֲחֵרֵם הַנִּחָם עִיּוּב עֲשִׂי' מְסַתְּקֵם מִתְּרַם וְהַשְּׂמִיךְ מְגוֹנוֹת : הַתִּירֵי הַמְדָה הוּאֵת מִן *אֵין קִשְׁר וְיִתְרַם עִיּוּב קִשְׁר הַמְדָה הוּאֵת : מְצַעֵר קִיַּים תְּמִיד אִם לְחַיִּים שִׁילְךָ מִתְּנַגֵּב עֵלֶיךָ וְאִין יִכּוֹל לְדַחֲתוֹ שְׂחִיָּה הוּא דְבַר מְנַעֵר קִיַּים רַחֵי לְהַתְּחַלֵּל עַל זֶה וּמְכִי' אִם וְכֵסֵל בְּעַשְׂתָּה וְלְהַתְּחַסֵּם עֲלֵיהָ בְּחַטְוָה : שְׂחִיָּה עֲנֵן שְׂמִיָּה אֵל הָעֵינַי *שִׁיִּצְעָרְךָ כִּלְלֵי . וְכִי' שִׁיָּה מְדַבֵּר שְׂמִיָּה אֵל עֵינֵי שִׁיִּצְעָרְךָ

שער עבודת האלהים

לך אחריתו טובה ואין כך כח ויכלת לרחותו מעליך אך מקום התקוה שתשתדלי בהקדמות המביאות הטובה אליך ומחיבות לך הנעימות כבלי מונע שימנע מהם ולא דבר שיבדיל בינך וביניהם בעשות המצות שצוה האל לעשותו מפני מוב אחריתו. ובכלל מדותיך שתי מדות הנבורה והמורך ומקום השמוש בנבורה בפנע באובי ה' להלחם בם וסבול כל עצב וכל גסיון כרצון הבורא יתעלה ורצון חסדיו כמ"ש (תהלים מד) כי עליך הורגנו כל היום נחשבנו כצאן מבחה ואמר (סם קמא) יהלמי צדיק חסד ויוכיחיני. אך מקום המורך בפנע באוהבי ה' שלא להלחם בם ובאנשי עבודתו ושתתאחרי מעמד כנגד מוכיחך כמה שיש בו טובתך כמ"ש (מלכים ז כג) יען רך לבבך ותכנע מפני ה'. ובכלל מדותיך שתי מדות הבשת והענות ומקום הבשת בהמרות המטיב לך

מרפא לנפש

ספירי מדת המורה סא נלמא אל סירא ואל תחא ונענה עליו והוא עשה סבול לך כמה שכתוב קוה אל וגו' : מקום התקוה יום נעשות המעוה כיו ר"ל שפשתול המור כלאון דכניס שפיה סלחתי ממה טוב כמו עשות סמולה כשהתהל דסא אז כודאי יביא סלחתי ממה טוב עובדן כל כיואל כזה למשל שפסקו בנתיב צלמתי ויהי כעבודך בה' שפסיס סלחתי מעסקי זכ סוב כזה ונכח : וסבול כל עצב וכל גסיון ברצון ה' יחברך לטיות גבור כליי שלג לעבור על רצון ה' יתנך סלילי לסבול כסם ספיונות ועליון וכלמס אז לנייס מלות ה' ומלות חסדיו חף שיש כמה מונשיס לנגד אל תחוש וסכול כלמס : כמ"ש יהלמי צדיק וגו' שפשתול ויכטי נתיא חמת ורק שכל סמלומיו וסוכתמו חסד עכ"ל : ושתתאחרי מעמד כנגד מוכיחך ר"ל חף סלילי גדול מתך מיש סמעי לעבך לדכריו סמלח ססול מוכיחך דכר שיש בו טובתך ואל תתמדה מעמדו : כמ"ש יען רך לבבך וגו' שפשתול כתיב ששלא אל חולסי סגריס ע"ד ססר סמלח כתיב ה' וסבויס יען רך לבבך וסמעי מפני ה' לכן סלסך אל ספתיך וסלספס על קריתך כסלוס וגו' : ומקום הויכח בהמרות המטיב לך בו' ר"ל אז סתניס

פת לחם

העולם כפא : כח ויכולת מה ספחוס עשה כעמלו נלמד שעשה ככחו ומס שעשה עמ"י זיוויס לולפו נלמד שעשס נכלול : בהקדמות המביאות סם מלות ה' כ"ך סוף : על המביאות הטובה אליך והמחיבות לך המביאות בו על דרך חמרה זיל דקוי ועוב לו דקוי גמור וזוכס לשיי סלמנת גס חמרו סלמתיי סול סל כרסס חפוי ס"ס חולבין כעו"ס וסולין לעולם ככא וכל עולם העולם טוב חמר מביאות סוכס לישן כסם על עולם ככא חמר לישן נעמיס כסם סלמח נעמיס שייכך ונח ולכן חמר טוב ומחיבות לשי שכר עולם ככא כח כחיוב עבדי מלך סלמח סלמח סלמח סלמח סלמח סלמח כמי שפירסו כרסס סמפירסיס ספסל"כ עובוס העולם כוס אויס מחוייביס כרסס כן סלמחי כן יסחיכו כענע עובוס נגשוס מחוייב רוחני כן רשן סכורס כוח מביאס בדרך גמול לכן סולרכו ליעוד כקורס מה סלילי כן נעמיס ספויס : סמחיסיס כענע לך וסדו כוכוס כפירור כמיס סמפ"כ ז"ל כפירס כחוקתו לכן חמר על עובוס עוסיס מביאות לך ל' סכאס וכעוסיס חמר ממחיבות כן לישן חיוב ולפי שגמור כמי סמחון סמחון כוח סמנוע כעובוס העולם כוס למי סגולד כמפירס רעס לכן חמר על זה מבלי מונע שימנע סכחמס אז ימנע סוב סכולטיס כתימס וכמו שיעד כפרסס סילי לכלל יסראל וכן כוח כפרס כמי סלמחי רייל כמחמסס סילי זכס סמלח לרבי ה"ד ז"ל כן כדס ודומיסיס סז וסלסיס מן סכלל סגל סלמח רוב דקיקס אז סיס ספויס"כ כדלי סכונת ממנו אז יעסס חמר כי אל דעות ה' וכן נעמיס ספויס"כ סוף סלילי כלתי מושג לנייר סכלל כזכ ספולס סמפתיס כמחמר כוח ספך מבידיל לוס : לזכ חמר ולא דבר סבידלי ספיעדי יעסל סכדל כסוף סלח וידק"ס

טוב הלבנון שימנע ממנו כסופו ולא ימיה ממנו אחרית טוב כלאון שפיו יכול לדמות ממנו אחרת הענין העש"י שעשה נראה הדבר ישר לפניו. וכמאמר החכם (משלי סז) יש דרך ישר לפני איש ואחריהם דרכי מות. ולכן צריך לפחד חמדי שלג יגיע דבר עבירה ממעשיו. לאסוף כעניי עוה"י שפין רשאי לפחד על הטולד ממנו כל יפכה כה' ופ"י חמרו חו"ל קל המפחד חוטא כוח : ואין כך בח' ויכולת לרחותו לנו' נער עוה"כ המגיע מן החכא סל"ח לפסור ממנו כעוס ענין : אך מקום התקוה שתשתדלי וכו' ר"ל התקוה שיהי כבידות וסכחון יסדל כענייסיס המביאיסיס לו כחחתימו גמול עוה"כ. אע"ס שדמח כעניי סייעי לו ליה מך כעסקי עוה"י יקוה לאל סיגן כעדו : מבלי מונע הוא מניע גדולי ועכ"ס לין כח כעוס נולד לדמותו : ורצון חסדיו המנערים אותו ומכלימסיס אותו על מעשיו : יהלמי צדיק חסד ויוכיחיני לנו' יכי דקיק כחסדו ויוכיחי : ושתתאחרי מעמד כנגד מוכיחך ככ"ו אע"ס שידך חקיסה ענד המעריח ומכליסיס חוקך כע"כ חכיס חח עמך לפני מלחך ככונתו להסיב לך : יען רך לבבך וגו' סלחנך סמלך הרך לבבו וסכניע עמו

סחמר ולא יכסס על זכר סנפס ולא יבידיל עוד : הגבורה סכונס על אכריוס סכלל וכמוך סוף כרוס סכלל : כפגוע באיבי ה' כמו סלמח דוד סמלך ע"ס ה' מי ספסלטי סכלל סכיל סוכ כי ח"ף כ"י ויסס נפשו כעמו וסלח לכבו סלמס עמו : וסכול כל עלב סמלח סלמח זכר אכריוס לז : כל עצב וכל כסיון כ"י כפירס כחוח לרסל לפעמיס לספיעבו ולעבור על עונותיו כמו סלמח כי ס' סוכס כ"י וגס אס כוח דקיק כוח ספולד עובד בני דודו כמו יסוקל כסנא ולפעמיס סכונס לסיח אותו : ברצון הבורא ית' ורצון חסדיו ספירס כפירס דכניס חמרו חו"ל סכניל לנגד כלדס ולחו סלמחיס עמנו עמ"י לרונס וגזירקס עמ"י מיח סכאק וסלמני דקיק בו' : באוהבי ה' כי ובאנשי עבודתו אס מלך סכס אוסיס ה' וסמלך לאוככ סמלך כוח כאלו מלך למלך ואס מלך סמס ספוקיסיס כעבודתו וסכנילו לסס כוח סמלח סמכרנת סמלך : ושתתאחרי מעמד כנגד המוכיחים אותו כמה שהוא מוכיחך וחסר כנס לישן חוליס לשי סלילי ריך לוס כק חמור ומחיבות עמ"י ספחלומתיס וכלי סוכ לז וסוכ כיעד סלדס כעוס כמוכיחו וסמרו ענד סלח אס יסלחך כז' כודאי יעין חמר שיש ססול ססות ועול גדול לגמול לסס רע סחח כוונתס סכונס וסוכ חמור למחרי מעמדו נגדס : בהמרות המטיב כז' ספסול סלמח סמחני כעונתו כעונתו סלח סלח ית' סעיב לסלדס כוח ממרס אותו סלחס כמחמוכו וסכור כנגרנתו וספיער

שער עבודת האלהים

בטובתו על פניו ובין ידיו ובהוכיחו אותך בעדיו הטובים והרעים ופניעת נביאיו כמ"ש (ישקאל מג) בן אדם הגד את בית ישראל את הבית ויכלמו מעונותיהם ונו' ואמר (מל"א ט) אלהי בושתי ונבלמתי ונו' ומקום מרת העזות בפניעות הרשעים ואנשי העבירות והחולקים על האמת ולצוות כחסד ולהויר מן הננות ולהוכיח החוטאים ולהוכיח הקמנים והגדולים כמ"ש (ישעיה נ) שמתי פני כחלמיש ונו'. וכן שתי מרות הכעס והרצון ומקום הכעס בנשות מדרך האמת ומדן הצדק והגברת השקר על האמת ואנשיו ומקום הרצון בהפיל כל הרברים על אופניהם ובהניהם על מכוניהם ובלתי בדרכי האמת בהם :

מרא לאנש

ותכלם כשעשיתם מסלם מן הסוכות עשה עמך דת סנה : על פניו ובין ידיו ר"ל אע"פ שמתעורר מן וקיים וכן הסוכות יבנה בין ידיו וישמחון לך כמלואו גם עתה ואע"פ יסלקת מן ואינו רואה לסיפיד לך עוד או יש לך לגוב שמעו לאמר על מס עשה ה' ככה אין זה כ"ל חקאית לו וסתמרתו וסאבו כשתשוב שמיטה. ועל פניו מלפון לא יסיה לך אלהים לחמיה על פני : בהוכיחו אותך בעדיו הטובים וגם פתח כלאר כשי מוכיח אותך בעדים טובים הם המוכיחים דברים טובים ורבים : והרעים והרעים הם ספורין שגלה הקינים עליו ועל הכוב הם מדס כנגד מדס או שמגרה כרשעים עליו שמייסרין אותו : ופניעת נביאיו הם הם נפתח סוכות וכן כלאר כעוד דברים אלו שגומד כסס ורואה שאינו עושה כדבריהם יבוע ויכלם : במשיח הגד את בית ישראל את הבית ויכלמו מעונותיהם ונו' סודיים א"ל יהיה הבית האחרון מעורר ותכנ מלך ומקיים עם הנסוק שאנשי זה את מקום כסאיו ואת מקום כפות רגליו אשר לאשכן שם בחזן בני ישראל לעולם ולא יסמאיו עוד בית ישראל הם קדשי וגו' וסמתי בחוסם לעולם ואחר כך אמר לו כהן את בית וגו' כי יאיו לאותם בושש ואף לאותם ללימה כשאלו רואין וסומעין א"ל יהיה בנין הבית האחרון מעורר ורבה מאלד וגדולה מוה שבטוימו שיכונן כסוכו מלוד ועדין לא נתקיים האון ועטומוני ויבליטה וישלם כשער יסיה כסוף מקטיו היכל ללכתיים בני חרם וסבוה דרך גלות הם מיידי ששננה דרך גלות וגם לא ידע ככבוד שידוע ומסורס קרעסם וכן הם סוף כר כסו שלחו לטובת ודבריו שמתעורר אלם הם מיידי ששננה דרך גלות וגם לא ידע ככבוד קרעסם לך שמתע מלכותו וכן וסס ושאר מקומות וכן כתב סריג : ומקום הכעס בנשות מדרך האמת כלאר יבוע בני חרם מדרך האמת ובלתי יבוע השקר על אופניהם ובהניהם על מכוניהם והרצון בהפיל כל הרברים על אופניהם כלאר יתסבנו כל הדברים בדרך טוב וישר ואיש איש על אופניו ועל מקומו וכל כשלוס וס יסיס לעוד ומתמך :

טוב הלבנות

עגמו לפני הניבוי ויחשבה ה' לו נדקדה : ובהוכיחו אותך בעדיו הם דברי הטובות שבתוכה האמת ובמטה תורה אשר העיד יבוע את אשר יקרה לטובים מן הטוב שבמלך כהקיות. וטוב אשר יעבור עליו על המרי והשן. וסידת האזינו אשר מוכר זה כל אשר יעבור עליו בלחיות הימים מן הקטנות והרעות בקיום מורחו ובעטלה. וכמ"ש (דברים לה) למען תהיה לי הטיעה הזאת לעד כבני ישראל : ופניעת נביאיו כשתפגע בנביאי ה' או בדבריהם : הגד את בית ישראל את הבית ר"ל שיגיד להם למה הניח וסודו ועומק ענינו כמכונה הכנין אל אשר רומז אליו : ויכלמו מעונותיהם מה שסמך על ידס. וחס יסובו מדרכם הקב"ה יבנה חזוה חסם בנין עולם : ולצוות בחסדו וכו' ה' יבוע מן המלעינים עליו כשורחלה עלם הדך אשר ילכו בני : ולהוביש לבייש בנשות מדרך האמת ששמחלה אמיס טויס מדרך האמת והגברת השקר על האמת ואנשיו כשטויס לחזק השקר עד האמת או אפילו עד אמיס אמת האלמיס דבריהם אמיד : בהפיל כל הרברים על אופניהם כלאר יבוע השקר על אופניהם ובהניהם על מכוניהם ובלתי בדרכי האמת בהם :

פת לחם

והשעיר בעצרו : על פניו כלו לפניו כמו המכשפים אותו על פי ושרט כזה ג' בחיות המכרזו בטובות על פני ובין ידיו ובהוכיחו אותך בחוסה א' כסוף ממרה בטובה כשעשית' אמר בטובה וכתביה ש' כסוף יודע בעלמו סטוח בין ידיו כחומר מדי יולר לעשות בו כרלונט וידע לא יבוע ספרות אורח מניה ג' שגבר הכרס בו ז"ל ובהוכיחו אותך כו' : בעדיו הטובים והרעים כסוף יסיה כסוף מקטיו היכל ללכתיים בני חרם וסבוה דרך גלות הם מיידי ששננה דרך גלות וגם לא ידע ככבוד שידוע ומסורס קרעסם וכן הם סוף כר כסו שלחו לטובת ודבריו שמתעורר אלם הם מיידי ששננה דרך גלות וגם לא ידע ככבוד קרעסם לך שמתע מלכותו וכן כתב סריג : ומקום הכעס בנשות מדרך האמת כלאר יבוע בני חרם מדרך האמת ובלתי יבוע השקר על אופניהם ובהניהם על מכוניהם והרצון בהפיל כל הרברים על אופניהם כלאר יתסבנו כל הדברים בדרך טוב וישר ואיש איש על אופניו ועל מקומו וכל כשלוס וס יסיס לעוד ומתמך :

הגברתו אשר כפועו בלחיות ה' שסכוננה הם על רשעים קמנים להכר כפועל לרת ה' ועמו כמו שחלם כי הנס אויבך וסמיו וסחלם הם על עמך ירעמו סוד וכו' אמרו לנו וימכרם עמו וכו' כי נעטלו לב יחידו וכו' וחס חסן חסין מרת כעסם לבד שיכעסם כנגדם כך לך לעמוד כנגדם וסמטע ספורותיהם כמו שחלם הם ויגיד להם ככרס ספוח אורח סלכ למסור סכסו כנחלתם כי כמו דוד כנחלתם סלחתיים וכסרע כמעטם גליה וכמו כשתסונאליס כנחלתם סוימת וכאן דיכר מל המרשעים כעני עמלם וספסלו לוס ככעסם שיכעסם כנגדם כסלחות שאינם טויס לו כמעטיהם וכהם לורה כעניו ית' וע"פ וכו' יבועו וחלני יסובו : בהפיל כל הרברים על אופניהם כלאר יבוע השקר על אופניהם ובהניהם על מכוניהם והרצון בהפיל כל הרברים על אופניהם כלאר יתסבנו כל הדברים בדרך טוב וישר ואיש איש על אופניו ועל מקומו וכל כשלוס וס יסיס לעוד ומתמך :

שער עבודת האלהים

בוראך כמ"ש (משלי כה) עחבי תורה יהללו רשע ושומרי תורה יתגרו כם. וכן שתי מדות הנדיבות והכילות ומקום הנדיבות לשום כל דבר במקומו ולתת לכל בעל מדה חסודה מן המסון והחכמה כפי מה שראוי לו כמ"ש (סג ג) אל תמנע טוב מבעליו בהיות לאל ירך לעשות ואמר (סס ט) יפוצו מעינותיך חוצה ומקום הכילות על האזורים והפתאים ומי שאינם מכירים את עצמם ולא ערך הטובה עליהם כמ"ש (סס פ) יוסר לץ לוקח לו קלון ומוכיח לרשע ומומו ואמרו ז"ל כל העושה טוב למי שאינו מכירו כאלו זורק אבן למרקולים. וכן שתי מדות העצלה והתריצות מקום השמוש בעצלה בתאות הבהמיות אשר הנאותיהם חולפות מן האדם וישאר עליו חרפתם בעוה"ז וענשם לעוה"ב. ומקום ההירצות בהנאות הרוחניות ומעשים שמתכוונים בהם להניע אל רצון האלהים יתברך כמ"ש דוד ע"ה (תהלים קיט) חשתי ולא התמהמהתי לשמור מצותיך. ומה שזכרתי בשער הזה די לבוחר בדרך הישרה ומבקש האמת לעצמו וחפץ בחכמה למענה והאל יפק אותנו אל דרכי עבודתו ברחמי אמן:

שלם שער השלישי בעזרת השם אמן:

מרפא לנפש

דבר שחוסר מועלת לעולם: ומקום הכילות על האזורים כו' אע"פ שסבילות והקטנות כול מה נדעס כול. וקצת רבינו מה כשנר היסר ז"ל סבילות או הדומה לו מרוב סגפנו כו' כי המדה הכולה תפוח העבודה כי כל מי שיהיה כלי לא יעשה זקק ויטעם ולא יעזור האינו כי אם בעל בריתו וכל מזה אשר יעשה כמשהו ואם יוכר כול אהילו הסדר מועט מהטוב יל כס ויבא להיות עליה עד שיתרנס ויעשה זה חרטה וישר כו'. וע"כ או אפשר לביט להיות עובד אלוקים שבעליו רוע ונכני עשירי אחר כשבעליו מרובה יסיר כל חיבור וכל שכן כיוו לכן לעמו כי לא יסבור לא חיבור ולא היסר כולל אם לא דבר מועלת ז"ל ירך לעבוד האלוקים לכל ילכד צנוקטי סבילות כי ורמס אלטו כחלק שפשו ויראס. לו ספגלת הסחיסת וכסודותיו לו שום מועלת או ריות על מנת שיתר חיבור או יאסור סוכר ועשה זכו. עיין שם שפארק דברנים ומרמ"ס: ומי שאינם מכירים את עצמם כו' כמ"ש לעיל והמדה סבילותה שאינן מכיר את עצמן כו' עיין שם פירוש: ואמרו הו"ל מלוך דק ק"ג: כל העושה טובה למי שאינה מכירה שאינו מהשכס כלום וכן הולמד מורה לתלמיד שאינו סגון: כדורק אבן למרקולים כי זה היה עובדה ואם אלדס זורק אבן למרקולים לנזוס ולכבשים לו וכבר שמועס קעניד אלעשי סוה חייב מאלר שעובדה ככך וכסודותיו עובדים עיי עובדות כמו שאלמדו בגמרה פרק ארבע מחות בענין מוער לעמוד עיין שם כן סוה בענין המלמד מורה לתלמיד שאינו כגון שלל לנד שאינו עובד כזה מזה כשאר חיה אלל אף גם נענש עיי לימודו אחת כי סוה יתק דבריה מורה ועושה כסל כל דבר וכל סבילות כפתיקורבס וכמו שאלמדו שנה ויתרס ויתרס וסודות לט: ומה שזכרתי בשער הזה כו' ומבקש האמת לעצמו עד דל אם אין אלו לו מי לי ולמה יונס האלדס את עצמו כי כל מה שיעשה האלדס עושה רק לעצמו כן נרע או לעובד: וחפץ בחכמה למענם כולמד לשמה למען ההכמה עמלם ולא לשום כוונס אחר: והאל יפק אותנו ויחיילנו או אלר חלמט דסיינו אל דרכי עבודתו ברחמי אמן:

פת לרם

הס לנפח אחת האר שסוף זונא אוכניו ימי: לשום כל דבר במקומו להתנדב לשום לנ לכהנה חזירו סיהס עינים מסודר בסדר נכון: לכל בעל מורה המורה סהרי שסבוקס ראשונה לא נוכל לדעת שאדם או סוה ירע מעיסרס אם סוה בעל מדות טובה חסמה ורס אחרס ורלוו לחוננו כמנן אם סוה ירך או לנמדו חכמה שנס החכמה בלתי ראויה לנמד להלמד שאינו סגון כמלמס ז"ל כמס מוקומ: יפוצו מעינותיך כו' וסס כסוכס על למוד החכמה וכולחו: האזורים והפתאים נד חנינה ממנו אמר האזורים שאר ססס האזורים על זולס למס חינונו אונס וכל החכמה ססס ספחילס ססס הנהיגס יבילס להנהיג חמס: שאינם מכירים את עצמם כו' שגלות ערכס לכן אין עובדותיו ית' גדולה בעיניס או לפי שאינם מכירים מעלת הטובס וכיס אם אינם מכירים לא זה ולא זו כמו שכתב בפניה שער סבכניס: ערך השבחה עליהם הבהס עליהם ככו שאמר יוסר לץ כו' על סבילות כמנן ז"ל ירך לרסס שאר ססס ריעס למס יתון אחת גם מה שיתון אחת סוה מחפ' לעלמו משא"כ כחכמס סוה כמלדתי מן נול ורין כירלסון חסר כלוס גם חולו יועיל לנס כחכמה זו לוס כיוול ררסס מוס ספסוק שחייק כזה לעלמו כיומו נכר וכל מני שאלו ימיר כטובס סיהס מאלרס ז"ל כל הטובס טובס למי שאינו מכירס וכו': הרפאות כעוה"ז כעלני האמת סס כוויס כעוה"ז סססילס: בהנהגות הרחוקות סוה סבילות סמכילס כמחמס וסעשעס כס ועל המשעס מוניס כעולמ אחר ומשעיס:

טוב הלבנון

על ידו לע"ל: עחבי תורה יהללו רשע ושומרי תורה יתגרו בם ר"ל שמי שעוזב המורה ויראס שדי רק שאלע"כ מחזיניס לעבוד את האורה מפי כו' חלס ולא בלג שלס יומס שפגס את הרעיס מפי כו' מלטו קרוב למעשיהס חלל שומרי תורה בלג שלס לא יוכל להחאפק מלהנהיג כסס: הדבילות כקמנוס: לשום כל דבר במקומו כול' שיעשה כל דבר לפי מהקס הראיו לו שינדב לכל חיס מה שראיו לו: כפי חס שראיו לר' למד ועמן כנכרת שראיו לר' כול' כפי מה שראיו למד ועמן כנכרת השס אשר נתן לו: בהיות לאל ירך וגו' כולו כסי וכלתך: יפוצו מעינותיך חוצה שלא יסא עיני כעה כלמוד המורה לרניס: ככיריס את עצמם פחיסת ערכס: ולא ערך הטובה עליהם אינס מכיריס כשיעיר המורה שמעיריס לטס: ואמרו ז"ל כו' העושה טובה למי שאינה מכירה סוה כמדדס משלי על פסוק כלידו אבן כמדדמס כן וסון לכסיל כבוד אמר רבי אלכסנדרי כל מי שחולק כבוד לכסיל כאלו זורק אבן למרקולים. ל"ל פירושו שזורק אבן למרקולים. שאלע"כ שזרקת אבן סוה כיוון גדול שיונס אחת כבכניס. עכ"כ מאלר שע"ז זר דרכה והפלה ככך הליס יהוה יסא עונו. וכמו כן אלע"כ מזה שטעס מודה לחברו גדלס כאלו מוכ עמס כעמו. עכ"כ מאלר סזס המקבל אין דרכו והפסו ככך יחשב לו לנפן שאלפס מזה שאינו חסן כטובה ידע יומר כעבורה כמו המוכיס ללן שממלוגן עליו ומחוקק יומר כאלומו וממלס שמוטס יומר: והתריצות הדיניוס: בתאות הבהמיות